

|| ब्रह्मसूत्रभाष्यम् ||
श्रीमच्छंकरभगवत्पादैः विरचितम् |

பிரம்ம சூத்திரம்

|| प्रथमोऽध्यायः ||

|| प्रथमः पादः ||

முதல் அத்தியாயம் - முதல் பாதம்

தேளிவான பிரம்மத்தை குறிக்கும் வாக்கியங்களின் விசாரம்.

युष्मदस्मत्प्रत्ययगोचरयोर्विषयविषयिणोस्तमःप्रकाशवद्विरुद्धस्वभावयोरितरेतरभावानुपपत्तौ सिद्धायाम्, तद्धर्माणामपि सुतरामितरेतरभावानुपपत्तिः -- इत्यतः अस्मत्प्रत्ययगोचरे विषयिणि चिदात्मके युष्मत्प्रत्ययगोचरस्य विषयस्य तद्धर्माणां चाध्यासः तद्विपर्ययेण विषयिणस्तद्धर्माणां च विषयेऽध्यासो मिथ्येति भवितुं युक्तम् |

நீ, நான் என்கிற அறிவானது மூலம் அறியப்படுகின்ற விஷயமானதான விஷயம் மற்றும் விஷயீ என்றிவை இரண்டும் இருளும் வெளிச்சமும் போன்று விரோதமான இயல்புடையது அதனால் இதரேதரபாவம் (எனப்படும் தாதாத்தியம்) ஆனது இங்கு நடப்பது இயலாது என்பது நிரூபணமானபின்னர் அதனுடைய தர்மங்களும் கூட இதரேதரபாவம் அடைய இயலாததே என்பதால் நான் என்பது மூலம் அறியப்படும் சைத்தன்யமான விஷயீயும் நீ என்பது மூலம் அறியப்படும் விஷயமும் மற்றும் அவையின் தர்மங்களானது அத்த்யாசம் அடைவதும் அதுமட்டுமல்லாது அதற்கு மாறாக விஷயமானதில் விஷயீ மற்றும் அதன் தர்மங்களானது அத்த்யாசம் அடைவதும் இயலாததாகின்றது.

तथाप्यन्योन्यस्मिन्नन्योन्यात्मकतामन्योन्यधर्माश्चाध्यस्येतरैतराविवेकेन अत्यन्तविविक्तयोर्धर्मधर्मिणोः मिथ्याज्ञाननिमित्तः सत्यानृते मिथुनीकृत्य 'अहमिदम्' 'ममेदम्' इति नैसर्गिकोऽयं लोकव्यवहारः ||

பதில் :- அவ்வாறு இருந்தாலும் ஒன்றானது மற்றொன்றில் முற்றிலும் வேறுபட்டதான தர்மங்களானது ஏற்றிப்பார்த்து (அத்த்யாசம் செய்து) தர்மம் மற்றும் தர்மியின் வேற்று (பிரிவு, வேறுபட்டதானது) என்கிற ஞானின்மையால் மிகவும் வேறுபட்டதாக இருந்தாலும் தர்மம் மற்றும் தர்மியானது மித்யா ஞானம் காரணம் உண்டாகும் இது, சத்தியம் (உண்மை) மற்றும் அநுருத்தினை (பொய்யினை) கலப்பதினால், "நான் இது", "எனது இது", என்பதான இப்படிப்பட்ட உலக வியவகாரமானது நைசர்கிகமே (இயல்பானதே) ஆகும்.

आह -- कोऽयमध्यासो नामेति | उच्यते -- स्मृतिरूपः परत्र पूर्वदृष्टावभासः | तं केचित् अन्यत्रान्यधर्माध्यास इति वदन्ति | केचित्तु यत्र यदध्यासः तद्विवेकाग्रहनिबन्धनो भ्रम इति | अन्ये तु यत्र यदध्यासः तस्यैव विपरीतधर्मत्वकल्पनामाचक्षते | सर्वथापि तु अन्यस्यान्यधर्मावभासतां न व्यभिचरति | तथा च लोकेऽनुभवः -- शुक्तिका हि रजतवदवभासते, एकश्चन्द्रः सद्वितीयवदिति ||

சந்தேகம் :- அவ்வாறானால், இந்த அத்த்யாசம் எனப்படுவது என்ன ?

பதில் :- கூறுகின்றோம். நினைவாக தோன்றும் முன்னர் கண்டதினை மற்றதின்மீது காண்பதே. இதனை சிலர் - ஒன்றின் தர்மத்தினை மற்றொன்றில் ஏற்றப்பார்ப்பது அத்த்யாசம் என்று கூறுகின்றனர். வேறு சிலரோ - எதனில் எதன் அத்த்யாசமோ அதன் பேத அகிரகத்தினால் (விவேக அக்கிரகம் - பிரித்தறிய இயலாதது) காரணமாக தோன்றும் பிரமை என்கின்றனர். மற்றவரோ — எதனில் எதன் அத்த்யாசமோ அதனில் விரோதமான தர்மத்தன்மையினை கற்பனை செய்வதினை அத்த்யாசம் என்கிறனர். எல்லாவற்றிலும் ஒன்றில் மற்றொன்றின் தர்மமானது காணப்படுவது என்பது மாறுவதில்லை. இவ்வாறாகவே உலக அனுபவமும் உள்ளது, சிப்பியே வெள்ளி போன்று தோன்றுகிறது, ஒரே சந்திரன் இரண்டாக உள்ளது போலும் தோன்றுகின்றது.

कथं पुनः प्रत्यगात्मन्यविषये अध्यासो विषयतद्धर्माणाम्? सर्वो हि पुरोऽवस्थित एव विषये विषयान्तरमध्यस्यति; युष्मत्प्रत्ययापेतस्य च प्रत्यगात्मनः अविषयत्वं ब्रवीषि। उच्यते -- न तावदयमेकान्तेनाविषयः, अस्मत्प्रत्ययविषयत्वात् अपरोक्षत्वाच्च प्रत्यगात्मप्रसिद्धे; न चायमस्ति नियमः -- पुरोऽवस्थित एव विषये विषयान्तरमध्यसितव्यमिति; अप्रत्यक्षेऽपि ह्याकाशे बालाः तलमलिनतादि अध्यस्यन्ति; एवमविरुद्धः प्रत्यगात्मन्यपि अनात्माध्यासः।।

ஆனால் எவ்வாறு, பிரத்யகாத்மாவிலே (தன்னுடைய ஆத்மாவில்) விஷயம் மற்றும் அதன் தர்மங்களின் அத்தியாசமானது எவ்வாறு உண்டாகின்றது. ஏனெனில், உலகில் நம் முன்னே உள்ள விஷயத்தினிலேயே வேறு விஷயத்தினை ஏற்றிப்பார்கின்றனர். அதுமட்டுமல்லாமல், யுஷ்மத் (நீ) என்கிற நிலை (தோற்றம்) அற்றதான பிரத்யகாத்மாவின் விஷயமாகாதது என்று கூறுகின்றாய். கூறுகின்றோம் - இந்த ஆத்மாவானது எப்பொழுதும் விஷயமாகாது இருப்பதில்லை. ஏனெனில், இது அஸ்மத் (நான்) என்கிற எண்ணத்திற்கு விஷயமாக இருப்பதால் அபரோஷணமாகவும் (நேரடி அனுபவமாகவும்) தன்னுடைய ஆத்மா என்று எல்லோராலும் அறியப்படுவதாலும். இதினிலும் எந்தவொரு நியமமும் இல்லை. அதாவது, நம் முன்னே தோன்றும் விஷயத்தினில் மட்டுமே வேறு விஷயமானது ஏற்றிப்பார்க்கப்படவேண்டும் என்பது. ஏனென்றால், பிரத்யகாத்மமாக இருப்பதான ஆகாயத்தினில் சிறுவர்கள் தலத்தினையும், அழுக்கு முதலியவற்றினையும் ஏற்றிப்பார்கின்றனர். இதனால் விரோதமற்றதாகின்றது (எந்த தவறும், இல்லை) பிரத்யகாத்மாவினில் அனாத்ம விஷயங்களை ஏற்றிப்பாற்பதும்.

तमेतमेवलक्षणमध्यासं पण्डिता अविद्येति मन्यन्ते। तद्विवेकेन च वस्तुस्वरूपावधारणं विद्यामाहुः।

இப்படிப்பட்டதான இந்த லக்ஷணமுடையதினை பண்டிதர்கள் (அறிவுள்ளவர்கள், வித்வான்கள்) அவித்தை என்று ஏற்கின்றனர். அதுமட்டுமல்லாமல் இதன் ஞானத்தினால் வஸ்துவின் (ஆத்மாவின், பிரம்மத்தின்) சுவரூபமானது தீர்மானம் அடைவதினையே வித்யா என்கின்றனர். இவ்வாறான நிலையில் (அதாவது, அத்தியாசம் அவித்தை என்பதாலோ அல்லது உண்மையாது அறியப்பட்ட பின்னரோ)

तत्रैवं सति, यत्र यदध्यासः, तत्कृतेन दोषेण गुणेन वा अणुमात्रेणापि स न संबध्यते। तमेतमविद्याख्यमात्मानात्मनोरितरेतराध्यासं पुरस्कृत्य सर्वे प्रमाणप्रमेयव्यवहारा लौकिकाः प्रवृत्ताः, सर्वाणि च शास्त्राणि विधिप्रतिषेधमोक्षपराणि।

எதனில் எதன் அத்தியாசமோ அதனுடைய தோஷத்தினாலே. குணத்தினாலோ சிறிதளவும் அது தீண்டப்படுவது இல்லை. அப்படிப்பட்ட இந்த அவித்தை எனப்படுவதான ஆத்மா மற்றும் அனாத்மாவின் பரஸ்பரமான அத்தியாசத்தினை முன் நிருத்தியே லௌகிகம் மற்றும் வைதிகமான எல்லா வகையான பிரமாண, பிரமேயம் மற்றும் பிரமாதா எனப்படுவதான வியவகாரமானது உண்டாகின்றது. அதுமட்டுமல்லாமல், எல்லா சாஸ்திரங்களும், விதி (விதிப்பது) பிரதிஷேதம் (தடுப்பது) என்பதானதும் மோஷபரமான சாஸ்திரங்களும் சார்ந்துள்ளது.

कथं पुनरविद्यावद्विषयाणि प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि शास्त्राणि चेति, उच्यते -- देहेन्द्रियादिषु अहंममाभिमानरहितस्य प्रमातृत्वानुपपत्तौ प्रमाणप्रवृत्त्यनुपपत्तेः। न हीन्द्रियाण्यनुपादाय प्रत्यक्षादिव्यवहारः संभवति। न चाधिष्ठानमन्तरेण इन्द्रियाणां व्यापारः संभवति। न चानध्य स्तात्मभावेन देहेन कश्चिद्व्याप्रियते। न चैतस्मिन् सर्वस्मिन्नसति असङ्गस्यात्मनः प्रमातृत्वमुपपद्यते। न च प्रमातृत्वमन्तरेण प्रमाणप्रवृत्तिरस्ति। तस्मादविद्यावद्विषयाण्येव प्रत्यक्षादीनि प्रमाणानि शास्त्राणि चेति।

பின் எவ்வாறு, அவித்தையான விஷயங்களான பிரத்யகாத்மம் முதலிய பிரமாணங்களும் சாஸ்திரங்களும் அதனை சார்ந்து எவ்வாறு நடைபெறுவது இயலும் என்றால். கூறுகின்றோம் - உடல், புலன்கள் முதலியவற்றில் நான்,எனது என்பதான பற்று இல்லாதவருக்கு பிரமாதா ஆகும் (அறிபவர் ஆகும்) நிலை இல்லாது போவதால் பிரமாணத்தின் பிரவிருத்தியும் இல்லாதுபோகும். ஏனெனில் புலன்களானது ஏற்காமல் பிரத்யகாத்மம் முதலிய பிரமாணங்களின் வியவகாரமானது நடக்க இயலாது. அதிஷ்டானமானது (பிரமைக்கு உபாதானமாக இருப்பது, புலன்களின் வியவகாரமானது நடத்தல் இயலாது. அத்தியாசமற்ற ஆத்மபாவத்தில் நிலைபட்டவருக்கும் உடலின் மூலம் எந்த வியவகாரமும் நடப்பதில்லை. இப்படி மேற்கூறிய எந்த அத்தியாசமும் இல்லாத நிலையில் அசங்கமான (பற்றற்ற) ஆத்மாவில் பிரமாதா முதலிய நிலைகள் உண்டாவதில்லை. பிரமாதா இல்லாமல் பிரமாண

பிரவிருத்தியானது இருப்பதில்லை. அதனால் அவித்தை உடையவருக்கான விஷயங்களே பிரத்யக்ஷம் முதலிய வியவகாரமும், சாஸ்திரங்களும்.

पश्वादिभिश्चाविशेषात्। यथा हि पश्वादयः शब्दादिभिः श्रोत्रादीनां संबन्धे सति शब्दादिविज्ञाने प्रतिकूले जाते ततो निवर्तन्ते, अनुकूले च प्रवर्तन्ते; यथा दण्डोद्यतकरं पुरुषमभिमुखमुपलभ्य 'मां हन्तुमयमिच्छति ' इति पलायितुमारभन्ते, हरिततृणपूर्णपाणिमुपलभ्य तं प्रति अभिमुखीभवन्ति; एवं पुरुषा अपि व्युत्पन्नचित्ताः क्रूरदृष्टीनाक्रोशतः खड्गोद्यतकरान्बलवत उपलभ्य ततो निवर्तन्ते, तद्विपरीतान्प्रति अभिमुखीभवन्ति। अतः समानः पश्वादिभिः पुरुषाणां प्रमाणप्रमेयव्यवहारः। पश्वादीनां च प्रसिद्ध एव अविवेकपूर्वकः प्रत्यक्षादिव्यवहारः। तत्सामान्यदर्शनाद्युत्पत्तिमतामपि पुरुषाणां प्रत्यक्षादिव्यवहारस्तत्कालः समान इति निश्चीयते।

மிருகம் முதலியவற்றிலிருந்து எந்த வேறுபாடும் இல்லாததாலும். அதாவது, பசு முதலிய மிருகங்களும் கூட சத்தம் முதலிய விஷயங்களோடு புலனானது சம்பந்தமடையும் போது தோன்றும் சத்தம் முதலிய ஞானமானது பிரதிகூலமாக (விருப்பமற்றதாக) இருந்தால் அங்கிருந்து விலகுவதும் அனுகூலமாக இருந்தால் அதனை நோக்கி செல்வதும் என்று செய்கிறதோ. அதாவது, கையில் கம்பினை உயர்த்தி பிடித்து தன்னை நோக்கி வரும் மனிதனை பார்த்து "என்னை துன்புறுத்த நினைக்கிறார்" என்று விலகி ஓட துவங்குகின்றது. பசுமையான புல்கட்டை பிடித்து வருபவரை கண்டு அவரை நோக்கி ஓடுகின்றது. இவ்வாறே மனிதர்களும் வித்வான்களாக இருந்தாலும் கையில் வாள் ஏந்தி கொடுமையான பார்வையுடன் தன்னை நோக்கி வருபவரை கண்டு அங்கிருந்து (அவரிடமிருந்து) விலகுகின்றனர். இதற்கு எதிர்மாறாக இருப்பவரை நோக்கி அவரை நோக்கி செல்கின்றனர். என்பதால், பசு முதலியவைக்கும் மனிதர்களுக்கும் பிரமாண-பிரமேய வியவகாரமானது சமானமானதே ஆகும். பசு முதலியவைக்கு உண்டாகும் வியவகாரமானது விவேகமில்லாத காரணத்தால் என்பது எல்லோரும் அறிந்ததேயாகும். அவைகளுடன் சமானத்தன்மை இருப்பதால் விவேகிகளுக்கும் பிரத்யக்ஷம் முதலிய வியவகாரம் உண்டாகும் போது அதற்கு சமமாகவே (பசுவிற்கு சமமாக) இருக்கின்றது என்று நிச்சயமாகிறது.

शास्त्रीये तु व्यवहारे यद्यपि बुद्धिपूर्वकारी नाविदित्वा आत्मनः परलोकसंबन्धमधिक्रियते, तथापि न वेदान्तवेद्यमशनायाद्यतीतमपेतब्रह्मक्षत्रादिभेदमसंसार्यात्मतत्त्वमधिकारेऽपेक्ष्यते, अनुपयोगात्, अधिकारविरोधाच्च। प्राक् च तथाभूतात्मविज्ञानात् प्रवर्तमानं शास्त्रमविद्यावद्विषयत्वं नातिवर्तते। तथा हि -- 'ब्राह्मणो यजेत ' इत्यादीनि शास्त्राण्यात्मनि वर्णाश्रमवयोवस्थादिविशेषाध्यासमाश्रित्य प्रवर्तन्ते।

சாஸ்திரீயமான வியவகாரத்திலோ புத்தி பூர்வமாக கர்மத்தினை செய்பவர் ஆத்மாவிற்கு சுவர்கம் முதலிய லோகங்களுடன் உள்ள சம்பந்தம் அறியாதவராக அதனில் ஈடுபடுவதில்லை என்றாலும், வேதாந்தத்தினால் அறியப்படும் பசி-தாகம் முதலியவற்றால் தீண்டப்படாதது, பிராம்மணர், சஷத்திரியர் முதலிய வேறுபாடுகள் அற்றது மற்றும் சம்சாரியாக இல்லாததுமான ஆத்மதத்துவமானது இவ்வாறு அதிகாரத்தினை எதிர்நோக்குவதில்லை. அது உபயோமற்றது என்பதாலும் அந்த அதிகார நிலைகளுக்கு விரோதமானதாலும் இந்த ஆத்ம ஞானத்திற்கு முன்னால் நடப்பதான சாஸ்திர வியவகாரமானது அவித்தை உள்ளவரான மனிதரின் விஷயத்தன்மை ஆவது என்கிற நிலையினை கடப்பதில்லை. அதனால், "பிரம்மணோ யஜேத்" (பிராம்மணன் யாகம் செய்யட்டுமாக) என்பது முதலான சாஸ்திரங்கள் வர்ணம், ஆஸ்ரமம், வயது, அவஸ்தை விசேஷமான அத்யாசத்தினை சார்ந்ததாக பிரவிருத்திக்கின்றது.

अध्यासो नाम अतस्मिंस्तद्बुद्धिरित्यवोचाम। तद्यथा -- पुत्रभार्यादिषु विकलेषु सकलेषु वा अहमेव विकलः सकलो वेति बाह्यधर्मानात्मन्यध्यस्यति; तथा देहधर्मान् 'स्थूलोऽहं कृशोऽहं गौरोऽहं तिष्ठामि गच्छामि लङ्घयामि च ' इति; तथेन्द्रियधर्मान् -- 'मूकः काणः क्लीबो बधिरोऽन्धोऽहम् ' इति; तथान्तःकरणधर्मान् कामसंकल्पविकित्साध्यवसायादीन्। एवमहंप्रत्ययिनमशेषस्वप्नप्रचारसाक्षिणि प्रत्यगात्मन्यध्यस्य तं च प्रत्यगात्मानं सर्वसाक्षिणं तद्विपर्ययेणान्तःकरणादिष्वध्यस्यति। एवमयमनादिरनन्तो नैसर्गिकोऽध्यासो मिथ्याप्रत्ययरूपः कर्तृत्वभोक्तृत्वप्रवर्तकः सर्वलोकप्रत्यक्षः।

அத்யாசம் என்றால், அதஸ்மின் தத்துத்தி (அதுவல்லாததில் அது என்கிற அறிவு) என்று கூறுவோம். அதாவது, மகன், மனைவி முதலியவர்களால் முழுமையானவன் நான், முழுமையற்றவன் நான் என்றோ வெளி தர்மங்களை தன்னில் அத்யாசம் செய்கின்றார் அதுபோலவே உடலின் தர்மங்களையும், நான் பருமன், நான்

மெளிந்தவன், நான் வெள்ளை, செல்கிறேன், இருக்கிறேன், தாவுகிறேன் என்பதாக அதுபோல புலன்களின் தர்மங்களை, நான் ஊமை, நான் செவிடன், நான் அலி, நான் குருடன் முதலியதாகவும் அதுபோல, அந்தக்கரணத்தின் தர்மங்களை, காமம், சங்கல்பம், கவலை, தீர்மானம் முதலியவற்றை. இவ்வாறு, நான் என்ற எண்ணமுடையதான அந்தக்கரணத்தின் விருத்திகள் எல்லாவற்றையும் அதன் சாஷ்டியாக இருக்கும் பிரத்யகாத்மாவில் அத்யாசம் செய்தும், பிரத்யகாத்மாவான சாஷ்டியினை அதற்கு விரோதமான (எதிரான) அந்தக்கரணம் முதலியவற்றில் ஏற்றிப்பார்கின்றனர். இவ்வாறு இந்த அனாதியான, அனந்தமான இயல்பான அத்யாசமான மித்யா ஞானமானது கர்த்தாதன்மை, போக்தாதன்மை (செய்பவர், அனுபவிப்பவர் தன்மை) ஆனது உலகில் உள்ள எல்லோருக்கும் பிரத்யசஷ்டமே.

अस्यानर्थहेतोः प्रहाणाय आत्मैकत्वविद्याप्रतिपत्तये सर्वे वेदान्ता आरभ्यन्ते। यथा चायमर्थः सर्वेषां वेदान्तानाम्, तथा वयमस्यां शारीरकमीमांसायां प्रदर्शयिष्यामः।

இந்த அனர்த்தத்தினை (நன்மையற்றதினை) விளைவிக்கும் காரணமானதினை முழுவதும் நன்றாக அழிக்க, ஆத்மைகத்தால் (ஆத்மா பிரிவற்றது / இரண்டற்றது) ஞானத்தினை அடைவிக்கவே எல்லா வேதாந்தமும் துவங்குகின்றது. இப்படி இதன் பொருளானது இருப்பதால் எல்லா வேதாந்தத்திற்கும் அதனை அவ்வாறு இந்த சாரீரக மீமாம்ஸையில் நன்றாக காண்பிப்போம்.

वेदान्तमीमांसाशास्त्रस्य व्याचिख्यासितस्येदमादिमं सूत्रम् –

வியாகியானத்திற்கு (விளக்கத்திற்கு) விஷயமான வேதாந்த மீமாம்ஸை சாஸ்திரத்தின் முதல் சூத்திரம் இது.

जिज्ञासाधिकरणम्

अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ॥ 1.1.1 ॥

அதாதோ பிரம்ம ஜிஞ்ஞாஸா - 1.1.1

அத :- விவேகம் முதலிய சாதானா சதுஷ்டயமான தகுதிகளை அடைந்த பின்னர்

அதோ :- கர்மபலன் அநித்தியமானது மற்றும் ஞானபலனானது நித்தியமானது என்பதால்

பிரம்ம ஜிஞ்ஞாஸா :- முழுசஷ்டுவானவர் பிரம்மத்தினை அறிய ஆசைப்படவேண்டும்.

अत्र अथशब्दः आनन्तर्यार्थः परिगृह्यते; नाधिकारार्थः, ब्रह्मजिज्ञासाया अनधिकार्यत्वात्; मङ्गलस्य च वाक्यार्थ समन्वयाभावात्; अर्थान्तरप्रयुक्त एव ह्यथशब्दः श्रुत्या मङ्गलप्रयोजनो भवति; पूर्वप्रकृतापेक्षायार्थ फलत आनन्तर्याव्यतिरेकात्।

இங்கு அத என்ற சொல் அதன்பின்னர் (ஆனந்தர்யம்) என்ற பொருள்படுவது, அதிகாரம் அல்லது ஆரம்பிக்கப்படுகின்றது என்ற பொருளில் இல்லை. ஏனெனில், பிரம்மத்தினை அறியும் ஆசை உண்டு செய்யப்படுவது இயலாததால். மங்களாச்சரண (காப்பு) பொருளில் ஏற்றால் சமன்வயமானது (சம்பந்தமானது) செய்யப்படும் நிலை அமையாததால், வேறுபொருளில் கூறப்பட்ட அத என்ற சொல்லானது மூலம் மங்களமானது கூறப்பட்ட பலனை தருகின்றது. பூர்வபிகிருதத்தின் (முன் நிலையினை) சம்பந்தப்படுத்தி பார்க்கும்போது அது பலனிற்கு (விசாரத்திற்கு) காரணமானதால் அதனின்று எந்த வேறுபாடும் இல்லை

सति च आनन्तर्यार्थत्वे, यथा धर्मजिज्ञासा पूर्ववृत्तं वेदाध्ययनं नियमेनापेक्षते, एवं ब्रह्मजिज्ञासापि यत्पूर्ववृत्तं नियमेनापेक्षते तद्वक्तव्यम्। स्वाध्यायाध्ययनानन्तर्यं तु समानम्। नन्विह कर्मावबोधानन्तर्यं विशेषः; न; धर्मजिज्ञासायाः प्रागपि अधीतवेदान्तस्य ब्रह्मजिज्ञासोपपत्तेः।

ஆனந்தர்ய (அதன் பின்னர்) என்ற பொருள்படும்படி இருந்தால், எவ்வாறு, தர்மஜிஞ்ஞாசா எனும்போது அதற்கு முன்னர் அது வேதத்தினை படிப்பது என்றதினை முறையாக எதிர்நோக்குகின்றதோ, அவ்வாறே பிரம்மஜிஞ்ஞாசாவும் எதனை முறையாக அதற்கு முன்னர் எதிர்நோக்குகின்றதோ அதனை கூறவேண்டும். ஸ்வாத்யாயத்தினை (தன்னுடைய வேத பாகத்தினை) படித்தல் என்பது இரண்டிற்கும் சமமாக இருக்கின்றது ஆனால், இங்கு கர்மத்தின் ஞானம் அடைந்தபின்னர் (தர்மஜிஞ்ஞாசா மூலம்) என்பது விசேஷம் என்றால். தவறு, தர்மஜிஞ்ஞாசாவிற்கு முன்னரும்கூட ஒருவர் வேதாந்த சாஸ்திரத்தினை படித்திருந்தால் அவருக்கு அந்நேரம் பிரம்மஜிஞ்ஞாசாவானது உண்டாகக்கூடும்.

यथा च हृदयाद्यवदानानामानन्तर्यनियमः, क्रमस्य विवक्षितत्वात्, न तथेह क्रमो विवक्षितः; शेषशेषित्वे अधिकृताधिकारे वा प्रमाणाभावात् धर्मब्रह्मजिज्ञासयोः। फलजिज्ञास्यभेदाच्च। अभ्युदयफलं धर्मज्ञानम्, तच्चानुष्ठानापेक्षम्; निःश्रेयसफलं तु ब्रह्मज्ञानम्, न चानुष्ठानान्तरापेक्षम्।

எவ்வாறு, இதயம் முதலிய பாகத்தினை அவதானம் (அறுத்து எடுத்த) பின்னர் அதன் பின் செய்யவேண்டிய கர்மங்களானது கூறப்பட்டுள்ளதால் அங்கு அது பின்பற்றப்படவேண்டியது. ஆனால், இங்கு முறையானது கூறப்படவில்லை என்பதால் அதுபோல, தர்ம மற்றும் பிரம்ம ஜிஞ்ஞாசாவானது சேஷ-சேஷி (பாக்கியுள்ளது-எதனுடைய பாக்கியோ) தன்மையோ ஒரு அதிகாரத்தினில் (நிலையில்) இருப்பது அதாவது தொடர்ந்து வருவது என்று ஏற்பதில் எந்த பிரமாணமும் இல்லை, அதுமட்டுமல்லாமல், இவை இரண்டிற்கும் பலன் மற்றும் அறியும் ஆசையிலும் வேறுபாடு. பலனானது தர்ம ஞானத்தினுடையது அது கர்மத்தினை புரிவதினாலேயே அடையப்படுவது பிரம்மஞானமோ எல்லாவற்றினை காட்டிலும் மேன்மையான (நிஷ்ரேயசம்) பலன் கொண்டது இருந்தாலும் எந்த கர்மத்தினை புரிவதினையும் சார்ந்தில்லாதது.

भव्यश्च धर्मो जिज्ञास्यो न ज्ञानकालेऽस्ति, पुरुषव्यापारतन्त्रत्वात्; इह तु भूतं ब्रह्म जिज्ञास्यं नित्यवृत्तत्वात् पुरुषव्यापारतन्त्रम्। चोदनाप्रवृत्तिभेदाच्च। या हि चोदना धर्मस्य लक्षणम्, सा स्वविषये नियुञ्जानैव पुरुषमवबोधयति; ब्रह्मचोदना तु पुरुषमवबोधयत्येव केवलम्; अवबोधस्य चोदनाजन्यत्वात् पुरुषोऽवबोधे नियुज्यते -- यथा अक्षार्थसंनिकर्षणार्थावबोधे, तद्वत्। तस्मात्किमपि वक्तव्यम्, यदनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासोपदिश्यते इति।

அதுமட்டுமல்லாமல், தர்ம ஜிஞ்ஞாசாவானது சாத்யமாக இருப்பதால் ஞான காலத்தில் இருப்பதில்லை. ஏனென்றால், அது புருஷதந்திரம் (மனிதனின் செயலுக்கு உட்பட்டது) இங்கோ நித்தியமான பிரம்மமே அறிய ஆசைப்படுவது. அப்படி நித்தியமானதால் அது புருஷதந்திரம் ஆவதில்லை. (வஸ்துதந்திரம் என்பர்) அதோடு, வேதத்தின் பிரவிருத்தியில் உள்ள வேறுபாட்டினாலும். எந்த விதியானது தர்மத்தினை குறித்து செய்யப்பட்டதோ அது ஒரு மனிதனை தன் விஷயத்தினில் ஈடுபடுத்திய பின்னரே தன்னுடைய ஞானத்தினை தருகின்றது. பிரம்மத்தினை போதிக்கின்றதான பிரமாணமோ மனிதனுக்கு ஞானத்தினை பிரம்ம பிரமாணத்தினால் உண்டாவது, அதனால் அது மனிதனை ஞானத்தினில் ஈடுபடுத்துவது இல்லை. எவ்வாறு கண் மற்றும் விஷயமானது சம்பந்தப்படும் போது ஞானமானது உண்டாவதுபோல. அதனால் முதலில் கூறப்படவேண்டியது, எதற்கு பின்னர் பிரம்ம ஜிஞ்ஞாசாவானது உபதேசிக்கப்படுகிறது என்று.

उच्यते -- नित्यानित्यवस्तुविवेकः, इहामुत्रार्थभोगविरागः, शमदमादिसाधनसंपत्, मुमुक्षुत्वं च। तेषु हि सत्सु, प्रागपि धर्मजिज्ञासाया ऊर्ध्वं च, शक्यते ब्रह्म जिज्ञासितुं ज्ञातुं च; न विपर्यये। तस्मात् अथशब्देन यथोक्तसाधनसंपत्त्यानन्तर्यमुपदिश्यते।।

கூறுகிறோம் - நித்திய, அநித்திய வஸ்து விவேகம், இஹ-அமுத்ரா அர்த்த போக விராக (வைராக்கியம்) சஷ்யமாத்ரி சாதனங்கள் மற்றும் முழுசஷுத்தன்மை (மோசஷம் அடையவேண்டும் என்ற திடமான ஆசை) இவைகள் இருந்தாலே, தர்ம ஜிஞ்ஞாசாவிற்கு முன்னரும் அதன் பின்னம், பிரம்ம ஜிஞ்ஞாசாவானது உண்டாவது இயலும், அதனை அறிவதும் இயலும் இதற்கு மாறாக அல்ல. அதனால் கூறப்பட்ட சாதனைகள் அடைந்த பின்னர் என்ற நிலை கூறப்படுகின்றது.

अतःशब्दः हेत्वर्थः। यस्माद्देव एव अग्निहोत्रादीनां श्रेयःसाधनानामनित्यफलतां दर्शयति -- 'तद्यथेह कर्मचितो लोकः क्षीयत एवमेवामुत्र पुण्यचितो लोकः क्षीयते ' इत्यादिः; तथा ब्रह्मज्ञानादपि परं पुरुषार्थं दर्शयति -- 'ब्रह्मविदानोति परम् ' इत्यादिः; तस्मात् यथोक्तसाधनसंपत्त्यनन्तरं ब्रह्मजिज्ञासा कर्तव्या ।।

அது: சொல் ஹேது (காரணம்) எனகிற பொருள்படுவது. ஏதனால், வேதத்திலேயே அக்னிஹோத்திரம் முதலிய சாதனைகளால் அடையப்படும் பலனானது நித்தியமானதே என்று கூறப்பட்டுள்ளதோ “தத்யதேஹகர்மசிதோ லோகசஷ்யதே ஏவமேவாமுத்ர புண்யசிதோ லோக சஷ்யதே” (எவ்வாறு இங்கு கர்மத்தினால் அடையப்பட்ட உலகமானது முடிவுக்கு வருகின்றதோ அதுபோல புண்ணியத்தினால் அடையப்படும் உலகங்களும் முடிவுக்கு வருகின்றது) முதலியவையாக. அதுபோல பிரம்ம ஞானத்தினால் மேன்மையான புருஷார்த்தத்தினையும் (மனிதனின் அடைவு) காண்பிக்கின்றது. “பிரம்மவித் ஆப்நோதி பரம்” (பிரம்மத்தினை அறிந்தவர் மேன்மையினை அடைகின்றார்) என்பது முதலான அதனால் கூறப்பட்ட சாதனைகளை அடைந்தபின் பிரம்ம ஜிஞ்சாசாவானது செய்யப்படவேண்டும்.

ब्रह्मणो जिज्ञासा ब्रह्मजिज्ञासा। ब्रह्म च वक्ष्यमाणलक्षणम् 'जन्माद्यस्य यतः ' इति। अत एव न ब्रह्मशब्दस्य जात्याद्यर्थान्तरमाशङ्कितव्यम्। ब्रह्मण इति कर्मणि षष्ठी, न शेषे; जिज्ञास्यापेक्षत्वाज्जिज्ञासायाः, जिज्ञास्यान्तरानिर्देशाच्च।

பிரம்மத்தினை குறித்த ஜிஞ்சாசா பிரம்மஜிஞ்சாசா. பிரம்மமும் பின்னர் கூறப்படப்போவது “ஜன்மாத்யஸ்ய யத:” என்று. பிரம்மண: என்பது கர்மணி சஷ்டி(ஆறாம் வேற்றுமை) இங்கு சேஷே சஷ்டியாக ஏற்கப்படுவதில்லை. ஜிஞ்சாசாவானது அந்த ஜிஞ்சாசாவினை எதிர்நோக்குவதாக பொருள்படுகின்றது வேறு குறிப்பிடப்படாததால்.

ननु शेषषष्ठीपरिग्रहेऽपि ब्रह्मणो जिज्ञासाकर्मत्वं न विरुध्यते, संबन्धसामान्यस्य विशेषनिष्ठत्वात्; एवमपि प्रत्यक्षं ब्रह्मणः कर्मत्वमुत्सृज्य सामान्यद्वारेण परोक्षं कर्मत्वं कल्पयतो व्यर्थः प्रयासः स्यात्।

ஆனால், சேஷ சஷ்டி ஏற்றாலும்கூட ஜிஞ்சாசா கர்மத்தன்மையானது பிரம்மத்தினில் வேறுபடுவதில்லை ஏனெனில் சம்பந்தமானது சாமானியமாக (சாமானியமான சம்பந்தம்) விசேஷத்திலேயே நிலைபட்டதாகின்றது. அதனால், இப்படியாகவும் பிரம்மத்தினில் பிரத்யசஷ்டமான கர்மத்தன்மையினை விடுத்து சாமானிய சம்பந்தம் மூலம் பரோசஷ்டமான கர்மத்தன்மையினை நீ கற்பனை செய்வது வீண் முயர்ச்சியே ஆகும்.

न व्यर्थः, ब्रह्माश्रिताशेषविचारप्रतिज्ञानार्थत्वादिति चेत्, न; प्रधानपरिग्रहे तदपेक्षितानामप्यर्थाक्षिप्तत्वात्। ब्रह्म हि ज्ञानेनाप्तुमिष्टतमत्वात्प्रधानम्। तस्मिन्प्रधाने जिज्ञासाकर्मणि परिग्रहीते, यैजिज्ञासितैर्विना ब्रह्म जिज्ञासितं न भवति, तान्यर्थाक्षिप्तान्येवेति न पृथक्सूत्रयितव्यानि। यथा 'राजासौ गच्छति ' इत्युक्ते सपरिवारस्य राज्ञो गमनमुक्तं भवति, तद्वत्।

இந்த முயர்ச்சி வீனல்ல பிரம்மத்தை சார்ந்த எல்லா விஷயத்தினையும் விசாரம் செய்வதற்கான பிரதிஞ்சா (சூஞ்சா) செய்யப்பட்டதால் என்றால் தவறு ஏனென்றால் முக்கியமானது கிரகிக்கப்பட்டால் அதோடு சம்பந்தமுள்ள மற்ற எல்லாம் தானே அங்கு (எதிர்பார்பினால்) வந்தடையும் பிரம்மமே நமக்கு ஞாத்தினால் அடையவதற்கு மிகவும் பிரியமானதால் அதுவே இங்கு பிரதானம் (முக்கியம்) அப்படிப்பட்ட முக்கியமான பிரம்மத்தினை நாம் அறிய விரும்பும் விஷயமாக ஏற்ற பின்னர் அந்த பிரம்மத்தினை எவையெல்லாம் (எதன் ஞானம்) இல்லாமல் அடைய(அறிய) இயலாதோ அவையும் தாமே ஏற்கப்படுகிறது என்பதால் அவைகளை குறித்து தனியே சூத்திரத்தில் கூறப்படுதல் அவசியம் இல்லை. எவ்வாறு இராஜா செல்கிறான் என்று கூறும்பொழுது அவருடைய பரிவாரமும் கூறப்பட்டதாக ஆகுமோ அதுபோல.

श्रुत्यनुगमाच्च। 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते ' इत्याद्याः श्रुतयः 'तद्विजिज्ञासस्व तद्ब्रह्म ' इति प्रत्यक्षमेव ब्रह्मणो जिज्ञासाकर्मत्वं दर्शयन्ति। तच्च कर्मणिषष्ठीपरिग्रहे सूत्रेणानुगतं भवति। तस्माद्ब्रह्मण इति कर्मणि षष्ठी ।।

அதுமட்டுமல்லாமல், ஷ்ருதியின் இவ்வாறு ஏற்பதால் (கர்மணி சஷ்டி ஏற்கப்படுகிறது) “யதோ வா இமானி” (எதனிலிருந்து இந்த ஜீவன்கள் தோன்றுகின்றனவோ) என்பது முதலான ஷ்ருதிகள் “தத்விஜிஞ்சாஸஸ்வ” (அதனை நன்றாக அறிய ஆசைபடுவாயாக அதுவே பிரம்மமாகும்) என்பது மூலம் நேரடியாக பிரம்மத்தினை அறிய

ஆசைப்படவேண்டும் என்பதினை காண்பிக்கின்றது. அது கர்மணி சஷ்டியினை ஏற்பதினாலேயே சூத்திரத்தால் கூறப்பட்டதாக ஆகின்றது. அதனால் பிரம்மன் என்பது கர்மணி சஷ்டி ஆகும்.

ज्ञातुमिच्छा जिज्ञासा। अवगतिपर्यन्तं ज्ञानं सन्वाच्याया इच्छायाः कर्म, फलविषयत्वादिच्छायाः। ज्ञानेन हि प्रमाणेनावगन्तुमिष्टं ब्रह्म। ब्रह्मावगतिर्हि पुरुषार्थः, निःशेषसंसारबीजाविद्याद्यनर्थनिबर्हणात्। तस्माद्ब्रह्म जिज्ञासितव्यम्।।

அறிவதற்கு ஆசையே ஜிஞ்ஞாசா எனப்படுகின்றது. முழுமையாக (நேடியாக) அறிவது என்பது ஞானம் அவ்வாறு இருப்பது சன் என்ற விசுவயினால் குறிக்கப்படும் கர்மத்தின் பொருள் ஆகும். காரணம் ஆசை என்பது ஒரு பலனை குறித்தே இருப்பதானது. பிரம்மமும் ஞானம் என்ற பிரமாணம் மூலமே அறிய விருப்பம் பிரம்மத்தினை அறிவதே புருஷார்த்தம் முழுமையாக (பாக்கி இல்லாமல்) சம்சாரத்திற்கு காரணமான அவித்தை முதலிய பிரச்சனைகளை நீக்குவதானதால் அதனால் பிரம்மத்தினை அறிய ஆசை கொள்ளவேண்டும்.

तत्पुनर्ब्रह्म प्रसिद्धमप्रसिद्धं वा स्यात्; यदि प्रसिद्धं न जिज्ञासितव्यम्। अथाप्रसिद्धं नैव शक्यं जिज्ञासितुमिति।

மீண்டும் அந்த பிரம்மமானது எல்லோரும் அறிந்ததா அல்லது அறியாததா. அறிந்தது என்றால் அதனை அறிய ஆசை அவசியமில்லை. அதனால், அறியப்படாதது (பிரசித்தமல்லாதது) என்றால் அது அறியப்பட இயலாதது ஆகும் என்றால் -

उच्यते -- अस्ति तावद्ब्रह्म नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावं सर्वज्ञं सर्वशक्तिसमन्वितम्। ब्रह्मशब्दस्य हि व्युत्पाद्यमानस्य नित्यशुद्धत्वादयोऽर्थाः प्रतीयन्ते, बृहतेर्धातोरर्थानुगमात्। सर्वस्यात्मत्वाच्च ब्रह्मास्तित्वप्रसिद्धिः। सर्वो ह्यात्मास्तित्वं प्रत्येति, न 'नाहमस्मि' इति। यदि हि नात्मास्तित्वप्रसिद्धिः स्यात्, सर्वो लोकः 'नाहमस्मि' इति प्रतीयत्। आत्मा च ब्रह्म।

கூறுகிறோம் - பிரம்மமானது நித்தியம், சுத்தம் (தூய்மை) புத்தம் (அறிவு) முத்தம் (முத்தியடைந்தது) என்ற இயல்புடையதாக பிரசித்தமே. சர்வஞ்சும் (எல்லாவற்றிணையும் சாமானியமாகவும் விசேஷமாகவும் அறிவது) சர்வ சக்தி சமன்விதம் (எல்லாசக்தியும் உடையது) என்றும் பிரம்மம் என்ற சொல்லினை "பிருஹு" என்ற வேற்சொல்லிருந்து நிரூபிக்கும் போதே அது நித்தியம் முதலிய பொருளை தருவதாக உள்ளது. எல்லோருடைய ஆத்மாவாக இருப்பதால் பிரம்மத்தின் இருந்தாலும் பிரசித்தமே. எல்லோரும் தன் (ஆத்மாவின்) இருத்தலை உணர்கின்றனர். நான் இல்லை என்றல்ல. ஆத்மாவானது (தான்) இருத்தல் பிரசித்தமில்லாமலானால் "நான் இல்லை" என்று உணரவேண்டும். ஆத்மாவே பிரம்மம்.

यदि तर्हि लोके ब्रह्म आत्मत्वेन प्रसिद्धमस्ति, ततो ज्ञातमेवेत्यजिज्ञास्यत्वं पुनरापन्नम्; न ।

அவ்வாறானால், உலகத்தோர் பிரம்மத்தை ஆத்மாவாக அறிவார்களானால் (பிரசித்தமானதானால்) அது முன்னரே அறியப்பட்டத என்பதால், மீண்டும், அறிய ஆசையானது உண்டாவது இயலாத நிலை உண்டாகும் என்றால் தவறு.

तद्विशेषं प्रति विप्रतिपत्तेः। देहमात्रं चैतन्यविशिष्टमात्मेति प्राकृता जना लौकायतिकाश्च प्रतिपन्नाः। इन्द्रियाण्येव चेतनान्यात्मेत्यपरे। मन इत्यन्ये। विज्ञानमात्रं क्षणिकमित्येके। शून्यमित्यपरे। अस्ति देहादिव्यतिरिक्तः संसारी कर्ता भोक्तृत्यपरे। भोक्तेव केवलं न कर्तृत्येके। अस्ति तद्व्यतिरिक्त ईश्वरः सर्वज्ञः सर्वशक्तिरिति केचित्। आत्मा स भोक्तृत्यपरे। एवं बहवो विप्रतिपन्ना युक्तिवाक्यतदाभाससमाश्रयाः सन्तः। तत्राविचार्य यत्किंचित्प्रतिपद्यमानो निःश्रेयसात्प्रतिहन्येत, अनर्थं चेयात्। तस्माद्ब्रह्मजिज्ञासोपन्यासमुखेन वेदान्तवाक्यमीमांसा तदविरोधितर्कोपकरणे निःश्रेयसप्रयोजना प्रस्तूयते।।

அதன் விசேஷம் (சிறப்பு) குறித்து பல்வேறு கருத்து இருப்பதால். உடலே சைதன்யம் கூடிய நிலையில் ஆத்மா என்று உலகத்தோர் மற்றும் லோகயிதர்கள் (சார்வாகர்கள்) ஏற்கின்றனர். வேறு சிலரோ சைத்தன்யமுடைய புலன்களே ஆத்மா என்கின்றனர். மனதே என்கின்றனர் வேறு சிலர். சஷணிகமான விஞ்ஞானமே (அறிவு) என்கின்றனர். ஒருசிலர் சூனியமே என்கின்றனர். (சூனியம் - பாழ்) உடல் முதலிவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட கர்த்தா - போக்தா (செய்பவர் - அனுபவிப்பவர்) ஆத்மா உள்ளது என்று சிலர். போக்தா மட்டுமே கர்த்தா அல்ல என்று சிலர். அப்படியும் இல்லாத (அதற்கு வேறுபட்ட) ஈஷ்வரன், சர்வஞ்சும்,

சர்வ சக்தியுடையவனும் என்று ஒரு சாரார். அவர் ஜீவனின் ஆத்மாவாக போக்தாவாக இருக்கிறார் என்று சிலர். இப்படியாக பல்வேறு நிலைகள் யுக்தி, வாக்கியம் மற்றும் அதன் ஆபாசம் (தோற்றம்) சார்ந்து பலவகைப்பட்டதாக உள்ளனர். இதனில் விசாரம் சரியாக செய்யாமல் எதனை அடைந்தாலும் (பின்பற்றினாலும்) மேன்மையிலிருந்து (மோசஷத்திலிருந்து) விலகுவதும் பிரச்சனைகளை அடைவதுமே உண்டாகும். அதனால், பிரம்ம ஜிஞ்ஞாசாவினை விளக்குவதாக வேதாந்த வாக்கியங்களின் விசாரத்தினை அதற்கு விரோதமில்லாத தர்கங்களின் உதவியோடு மோசஷம் அடையும் பிரயோஜனம் உடையதானதை இங்கு துவங்குகின்றோம். -1.

ब्रह्म जिज्ञासितव्यमित्युक्तम्। किंलक्षणं पुनस्तद्ब्रह्मेत्यत आह भगवान्सूत्रकारः --

பிரம்மத்தினை அறிய ஆசைப்பட வேண்டும் என்று கூறப்பட்டது. மீண்டும் அதன் குறிப்பு என்ன என்பதினை கூறுகின்றார் பகவான் சூத்திரகாரர் -

जन्माद्यधिकरणम्

जन्माद्यस्य यतः॥1.1.2॥

ஜன்மாத்யஸ்ய யத: - 1.1.2

ஜன்மாத்ரி :- உத்பத்தி (தோற்றம்) முதலியவை

அஸ்ய :- இந்த உலகத்தினுடையது

யத: :- எதிலிருந்து உண்டாகின்றதோ (அதுவே பிரம்மம்)

जन्म उत्पत्तिः आदिः अस्य -- इति तद्गुणसंविज्ञानो बहुवीहिः। जन्मस्थितिभङ्गं समासार्थः। जन्मनश्चादित्वं श्रुतिनिर्देशापेक्षं वस्तुवृत्तापेक्षं च। श्रुतिनिर्देशस्तावत् -- 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इति, अस्मिन्वाक्ये जन्मस्थितिप्रलयानां क्रमदर्शनात्। वस्तुवृत्तमपि -- जन्मना लब्धसत्ताकस्य धर्मिणः स्थितिप्रलयासंभवात्। अस्येति प्रत्यक्षादिसंनिधापितस्य धर्मिण इदमा निर्देशः। षष्ठी जन्मादिधर्मसंबन्धार्था। यत इति कारणनिर्देशः।

ஜன்மம் அதாவது உத்பத்தி உள்ளது எதற்கு முன்னிலை என்று தத்குண சம்விஞ்ஞான பஹுவீஹி சமாசம் செய்யப்பட்டுள்ளது. சிருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் லயம் இதுவே சமாசத்தின் பொருள். சிருஷ்டியே துவக்கமாகும் ஷ்ருதியின் கூற்றுபடியும் விஷயங்களின் நிலையின் படியும் ஷ்ருதி கூறுவதாவது — “யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே” (எதனிலிருந்து இந்த ஆகாயம் முதலிய பூதங்கள் தோன்றுகின்றதோ) என்ற வாக்கியத்தில் சிருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் லயத்தின் கிரமமானது (முறையானது) காணப்படுவதால் விஷயங்களின் நிலையின் படியும் பிறப்பு மூலம் இருத்தல் நிலை அடைந்ததே நிலைத்தல் மற்றும் அழிவு அடைவது இயலும் என்பதால். **அஸ்ய** என்று நான் நேரடியாக காணும் நம் முன்னர் தோன்றும் விஷயத்தினை இது என்று சுட்டி காட்டப்படுகிறது. ஆறாம் வேற்றுமை பிறப்பு முதலிய தர்மத்தினை (தர்மியான ஜகத்தோடு) சம்பந்தம் செய்வதற்கு **யத** என்று காரணமானது சுட்டிக்காட்டப்படுகின்றது.

अस्य जगतो नामरूपाभ्यां व्याकृतस्य अनेककर्तृभोक्तृसंयुक्तस्य प्रतिनियतदेशकालनिमित्तक्रियाफलाश्रयस्य मनसाप्यचिन्त्यरचनारूपस्य जन्मस्थितिभङ्गं यतः सर्वज्ञात्सर्वशक्तेः कारणाद्भवति, तद्ब्रह्मेति वाक्यशेषः।

இந்த பெயர் மற்றும் உருவமாக தோற்றமடைந்துள்ள இந்த ஜகத்தானது பலவகையாக கர்த்தா (செய்பவர்) போக்தா (அனுபவிப்பவர்) என்பதாக சேர்ந்துள்ள முறையான காலம் மற்றும் தேசம் ஆகியவைகள் முறைப்படுத்துவதான கர்மம் மற்றும் அதன் பலனோடு சார்புடையதாகவும் , மனதாலும் சிந்திக்கப்பட இயலாத வகையான இதன் சிருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் லயமானது எந்த சர்வஞ்ஞான, சர்வசக்தியுடையதான காரணத்திலிருந்து தோன்றுகிறதோ அதுவே பிரம்மம் என்பது தொடரும் வாக்கியம் (மீதமுள்ள வாக்கியம்).

अन्येषामपि भावविकाराणां त्रिष्वेवान्तर्भाव इति जन्मस्थितिनाशानामिह ग्रहणम्। यास्कपरिपठितानां तु 'जायतेऽस्ति' इत्यादीनां ग्रहणे तेषां जगतः स्थितिकाले संभाव्यमानत्वान्मूलकारणादुत्पत्तिस्थितिनाशा जगतो न गृहीताः स्युरित्याशङ्क्येत; तन्मा शङ्कि; इति या उत्पत्तिर्ब्रह्मणः कारणात्, तत्रैव स्थितिः प्रलयश्च, ते गृह्यन्ते।

மற்ற பாவவிகாரங்களானது (இருத்தல் நிலை மாற்றங்களானத0 இந்த மூன்றிலேயே அடங்குவதால் சிருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் லயம் மட்டும் இங்கு ஏற்கப்பட்டது. மகரிஷி யாஸ்கரால் கூறப்பட்டதான "ஜாயதே அஸ்தி" (தோன்றுகிறது, இருக்கிறது, மாற்றமடைகிறது, வளர்கின்றது, தேய்கிறது மற்றும் அழிகின்றது) முதலியவை ஏற்கப்படுமானால் ஜகத்தின் ஸ்திதி காலத்தில் அவை இருத்தல் உடையதாக ஆகும் என்பதால் மூலகாரணத்திலிருந்து ஜகத்தின் சிருஷ்டி, ஸ்திதி மற்றும் லயமானது ஏற்கப்படாதது ஆகும் என்று சந்தேகம் கொண்டால் அவ்வாறு சந்தேகம் அடைதல் வேண்டாம், பிரம்மத்திலிருந்து இந்த ஜகத்தின் எந்த உத்பத்தி கூறப்பட்டதோ அதன் மூலம் ஸ்திதி மற்றும் லயமும் கூறப்பட்டதாகிறது.

न च यथोक्तविशेषणस्य जगतो यथोक्तविशेषणमीश्वरं मुक्त्वा, अन्यतः प्रधानादचेतनात् अणुभ्यो वा अभावाद्वा संसारिणो वा उत्पत्त्यादि संभावयितुं शक्यम्। न च स्वभावतः, विशिष्टदेशकालनिमित्तानामिहोपादानात्। एतदेवानुमानं संसारिव्यतिरिक्तेश्वरास्तित्वादिसाधनं मन्यन्ते ईश्वरकारणवादिनः।।

கூறப்பட்ட விசேஷமுள்ள ஜகத்தானது கூறப்பட்ட சிறப்புகள் உள்ள பிரம்மத்தை விடுத்து வேறு அசேதனமான பிரதானத்திலிருந்தோ, அனுவிலிருந்தோ, இன்மையிலிருந்தோ அல்லது சம்சாரியிலிருந்தோ (ஹிரண்யகருப்பன்) உத்பத்தி முதலியவையின் கற்பனையானது செய்தல் இயலாது. அதுபோல சபாவத்தினாலும் கூறுதல் இயலாது விசேஷமான தேச, காலம் மற்றும் நிமித்தம் இங்கு ஏற்கப்பட்டுள்ளதால். இந்த அனுமானத்தினையே சம்சாரியிலிருந்து வேறுபட்டவரான ஈஷ்வரனின் இருத்தலை நிரூபிக்கும் முறையாக ஏற்கின்றனர் ஈஷ்வரனை காரணமாக ஏற்பவர்கள்.

नच्चिहापि तदेवोपन्यस्तं जन्मादिसूत्रे; न; वेदान्तवाक्यकुसुमग्रथनार्थत्वात्सूत्राणाम्। वेदान्तवाक्यानि हि सूत्रैरुदाहृत्य विचार्यन्ते। वाक्यार्थविचाराध्यवसाननिर्वृत्ता हि ब्रह्मावगतिः, नानुमानादिप्रमाणान्तरनिर्वृत्ता।

ஆனால், இங்கும் அதுவே கூறப்பட்டது இந்த ஜன்மத்தி குத்திரத்தினில் என்றால் இல்லை வேதாந்த பொருளான பூக்களை கொண்டு தொடுக்கப்பட்டது குத்திரங்கள் என்பதால். வேதாந்த வாக்கியங்களையே குத்திரங்களில் உதாசரித்து விசாரம் செய்யப்படுகிறது. வாக்கியங்களில் பொருளினை விசாரம் செய்வது மூலம் தீர்மானிக்கப்படும் தாத்தியத்தின் மூலமாக மட்டுமே பிரம்மத்தின் ஞானம் உண்டாகிறது அனுமானம் முதலிய வேறு பிரமாணங்கள் மூலமாக அடையப்படுவது அல்ல.

सत्सु तु वेदान्तवाक्येषु जगतो जन्मादिकारणवादिषु, तदर्थग्रहणदाढ्याय अनुमानमपि वेदान्तवाक्याविरोधि प्रमाणं भवत्, न निवार्यते, श्रुत्यैव च सहायत्वेन तर्कस्याप्यभ्युपेतत्वात्।

ஜகத்தின் ஜன்மம் முதலிய காரணங்களை நிரூபிப்பதான வேதாந்த வாக்கியங்களானது இருக்கும் பொழுது அதன் பொருளினை ஏற்பதான நிச்சயத்திற்கு வேதாந்த வாக்கியத்திற்கு விரோதமல்லாத பிரமாணங்கள் இருந்தால் அதனை நிராகரித்தல் இயலாது. ஷ்ருதியின் உதவிபரமான தர்கத்தினை (அனுமானத்தை) ஏற்பதால்.

तथा हि -- 'श्रोतव्यो मन्तव्यः' इति श्रुतिः 'पण्डितो मेधावी गन्धारानेवोपसंपद्येतेवमेवेहाचार्यवान्पुरुषो वेद' इति च पुरुषबुद्धिसाहाय्यमात्मनो दर्शयति।

அதாவது "ஷ்ரோதவ்ய மந்தவ்ய:" (ஆத்மா கேட்கப்படவேண்டும் விசாரிக்கப்படவேண்டும்) என்ற ஷ்ருதி, "பண்டிதோ மேதாவி காந்தாரம் உபசம்பத்யதே ஏவம் ஏவ இஹ ஆசார்யவான் புரஷோ வேத" (பண்டிதனான அறிவுள்ளவர் காந்தார தேசத்தை எவ்வாறு விசாரித்து அடைகின்றாரோ, அவ்வாறே இங்கு ஆசாரியனை உடைய புருஷன் பிரம்மத்தை அறிகின்றான்) என்ற ஷ்ருதியும். புருஷனின் புத்திக்கு உதவிபரமானதாக தர்கத்தை காண்பிக்கின்றது.

न धर्मजिज्ञासायामिव श्रुत्यादय एव प्रमाणं ब्रह्मजिज्ञासायाम्। किंतु श्रुत्यादयोऽनुभवादयश्च यथासंभवमिह प्रमाणम्, अनुभाववसानत्वाद्भूतवस्तुविषयत्वाच्च ब्रह्मज्ञानस्य। कर्तव्ये हि विषये नानुभावपेक्षास्तीति श्रुत्यादीनामेव प्रामाण्यं स्यात्, पुरुषाधीनात्मलाभत्वाच्च कर्तव्यस्य। कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्यं लौकिकं वैदिकं च कर्म; यथा अश्वेन गच्छति, पद्भ्याम्, अन्यथा वा, न वा गच्छतीति।

தர்ம ஜிஞ்சாசத்தை போல ஷ்ருதிகள் மட்டுமே பிரம்ம ஜிஞ்சாசத்தில் பிரமாணம் ஆவதில்லை. ஆனால், ஷ்ருதி முதலியவையும், அனுபவம் முதலியவையும் பொருத்தமானது இங்கு பிரமாணமாக ஏற்கப்படுகின்றது. அனுபவத்தில் முடிவதாகவும் சித்த விஷயத்தை குறிப்பதாகவும் இருப்பது பிரம்மஞானம் என்பதால். செய்யப்பட வேண்டிய கர்ம விஷயத்திலோ அனுபவத்தின் எதிர்பார்ப்பு இல்லை என்பதால் ஷ்ருதி முதலியவை மட்டுமே பிரமாணத்தன்மை அடைக்கின்றது காரணம், மனிதனுக்கு அநீனமாக இருப்பதால் இந்த செய்யப்படவேண்டிய விஷயம் செய்தல், செய்யாதிருத்தல், வேறு முறையில் செய்தல் என்பது இயலும் லௌகிக மற்றும் வைதிக கர்மத்தில் உதாதணத்திற்கு குதிரையில் செல்கிறார் நடந்து செல்கிறார் அல்லது வேறுமுறையிலோ இல்லை செல்லாமலே இருக்கிறார் என்று.

तथा 'अतिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति, नातिरात्रे षोडशिनं गृह्णाति ' 'उदिते जुहोति, अनुदिते जुहोति ' इति। विधिप्रतिषेधाश्च अत्र अर्थवन्तः स्युः, विकल्पोत्सर्गापवादाश्च। न तु वस्तु 'एवम्, नैवम् ' 'अस्ति, नास्ति ' इति वा विकल्प्यते। विकल्पनास्तु पुरुषबुद्ध्यपेक्षाः। न वस्तुयाथात्म्यज्ञानं पुरुषबुद्ध्यपेक्षम्। किं तर्हि वस्तुतन्त्रमेव तत्। न हि स्थाणावेकस्मिन् 'स्थाणुर्वा, पुरुषोऽन्यो वा ' इति तत्त्वज्ञानं भवति। तत्र 'पुरुषोऽन्यो वा ' इति मिथ्याज्ञानम्। 'स्थाणुरेव ' इति तत्त्वज्ञानम्, वस्तुतन्त्रत्वात्। एवं भूतवस्तुविषयाणां प्रामाण्यं वस्तुतन्त्रम्। तत्रैव सति ब्रह्मज्ञानमपि वस्तुतन्त्रमेव, भूतवस्तुविषयत्वात्।

அதுபோல “அதிராத்ரே ஷோடசிணம் க்ருஹ்னாதி நாதிராத்ரே ஷோடசிணம் க்ருஹ்னாதி” (அதிராத்திர யாகத்தில் ஷோடசி பாத்திரத்தை ஏற்கிறார். அதிராத்திர யாகத்தில் ஷோடசி பாத்திரத்தை ஏற்பதில்லை) “உதிதே ஜுஹோதி அனுதிதே ஜுஹோதி” (உதயமான பின்னர் ஹோமம் செய்கிறார், உதயமாகும் முன்னர் ஹோமம் செய்கிறார்) என்று விதிப்பதாகவும், நிராகரிப்பதாகவும், விகல்பமாகவும், பொதுவானதாகவும், அபவாதமானதாகவும் இருப்பவை தர்மத்தில் உதவி பரமாக இருக்கலாம். ஆனால், பிரம்மமானது இப்படி, இப்படி இல்லை, இருக்கிறது, இல்லை என்றோ விகல்பமாக இருத்தல் இயலாது. காரணம் விகல்பம் மனித புத்தியை சார்ந்திருப்பது, பிரம்மமோ யதார்த்தமான ஞானமானதால், மனிதனின் புத்தியை சார்ந்திருப்பதில்லை. பின் எவ்வாறு என்றால் வஸ்து தந்திரமே (சித்த வஸ்துவின் அநீனமாக இருப்பது) அதாவது, ஒரே தூணில், இது தூண், இது மனிதன் அல்லது வேறொன்று என்ற ஞானம் சரியான ஞானமாவது இயலாது. அதனில் மனிதனோ அல்லது வேறொன்றோ என்பது மித்யா ஞானம். தூணே என்பது தத்துவஞானம் (சரியான அறிவு) விஷயத்திற்கு அநீனமான ஞானம் என்பதால் எவ்வாறு சித்த வஸ்து விஷயங்களில் பிரமாணத்தன்மை அடைவது விஷயத்தின் அநீனமாகவே ஆகிறது. இவ்வாறு ஆவதால், பிரம்ம ஞானமும் விஷயத்திற்கு அநீனமாகவே இருக்கிறது. சித்த வஸ்துவின் விஷயம் ஆவதால் .

ननु भूतवस्तुविषयत्वे ब्रह्मणः प्रमाणान्तरविषयत्वमेवेति वेदान्तवाक्यविचारणा अनर्थिकैव प्राप्ता; न; इन्द्रियाविषयत्वेन संबन्धाग्रहणात्। स्वभावतो विषयविषयाणीन्द्रियाणि, न ब्रह्मविषयाणि। सति हीन्द्रियविषयत्वे ब्रह्मणः, इदं ब्रह्मणा संबद्धं कार्यमिति गृह्येत। कार्यमात्रमेव तु गृह्यमाणम् -- किं ब्रह्मणा संबद्धम्? किमन्येन केनचिद्वा संबद्धम्? -- इति न शक्यं निश्चेतुम्। तस्माज्जन्मादिसूत्रं नानुमानोपन्यासार्थम्, किं तर्हि वेदान्तवाक्यप्रदर्शनार्थम्।

ஆனால், சித்த வஸ்து என்றானால் பிரம்மமானது வேறு பிரமாணத்திற்கு விஷயமாக இருத்தல் இயலும் வேதாந்த வாக்கிய விசாரமானது பிரயோஜனமற்றதாக இருக்கும் நிலை என்றாகும் போது தவறு, இந்திரியத்திற்கு விஷயம் ஆகாமல் சம்பந்தம் கிரகிக்கப்பட இயலாது என்பதால் இயல்பாகவே விஷயத்தினை விஷயம் ஆக்குவதாக இருப்பது இந்திரியங்கள் பிரம்மத்தை விஷயமாக்குவது அல்ல. இந்திரிய விஷயமாக பிரம்மமானது ஆவது என்றால் இது பிரம்மத்தேடு சம்பந்தம் உள்ள காரியம் என்று கிரகிக்கப்படவேண்டும், ஆனால், காரியம் மட்டுமே கிரகிக்கப்படுவதாக இருப்பதால் பிரம்மத்தோடு சம்பந்தம் உடையதா அல்லது வேறொன்றோடு சம்பந்தம் உடையதா என்று நம்மால் தீர்மானம் செய்வது, இயலாதுபோகும். ஆதனால், “ஜன்மாதீ” சூத்திரமானது அனுமானத்தை விளக்குவதற்கு அல்ல , வேறு எவ்வாறு என்றால் வேதாந்த வாக்கியத்தை நிரூப்பிப்பதற்காக.

किं पुनस्तद्वेदान्तवाक्यं यत् सूत्रेणैह लिलक्षयिषितम् । 'भृगुर्वै वारुणिः । वरुणं पितरमुपससार । अधीहि भगवो ब्रह्मेति ' इत्युपक्रम्याह -- 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते । येन जातानि जीवन्ति । यत्प्रयन्त्यभिसंविशन्ति । तद्विजिज्ञासस्व । तद्ब्रह्मेति । ' तस्य च निर्णयवाक्यम् -- 'आनन्दाद्ध्येव खल्विमानि भूतानि जायन्ते । आनन्देन जातानि जीवन्ति । आनन्दं प्रयन्त्यभिसंविशन्ति ' इति । अन्यान्यप्येवंजातीयकानि वाक्यानि नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावसर्वज्ञस्वरूपकारणविषयाणि उदाहर्तव्यानि ॥

மீண்டும் அந்த வேதாந்த வாக்கியம் எது. எது இந்த சூத்திரத்தால் நீங்கள் குறிப்பிடவிரும்புகிறீர்களோ என்றால் "பிருசூர்வை வாருணி வருணம் பிரதம் உபசார அத்ஹி பகவோ பிரம்மேதி" (வருணனுடைய மகனான பிருசூ தன் தந்தை வருணரை அடைந்து பகவானே, பிரம்மத்தை எனக்கு உபதேசிப்பீராக) என்று துவங்கி, "யதோ வா இமானி பூதானி ஜயந்தே ஏன ஜாதானி ஜீவந்தி யத் பிரயந்த்யபிசம்விஷந்தி" (எதனிலிருந்து இந்த பூதங்கள் எல்லாம் தோன்றியதோ, எதனில் தோன்றியவை நிலைப்படுகின்றதோ பின் எதனில் அவை லயமடைகிறது அடங்குகின்றதோ அதனை அறிய அசைப்படுவாயாக. அதுவே பிரம்மம்) என்று இந்த விஷயத்தை குறிக்கும். நிர்ணய வாக்கியம் - "ஆனந்தாத் ஏவ கல்விமானி பூதானி ஜயந்தே ஆனந்தேன ஜாதானி ஜீவந்தி ஆனந்தம் பிரயந்த்யபிவிஷந்தி" (ஆனந்தத்திலிருந்தே இந்த பூதங்கள் நிச்சயம் தோன்றுகிறது, அனந்தத்தினாலேயே தோன்றியவை நிலைப்படுகிறது, ஆனந்தத்திலேயே லயமடைந்து ஒடுங்குகின்றது) இவ்வாறு வேறு சில இதே பொருளை குறிக்கும் வாக்கியங்களும் நித்திய, சுத்த, புத்த, முத்த சுபாவமான சர்வஞ்ஞ சுபருபமான பிரம்மத்தை குறிப்பதாகவே இருக்கின்றது என்று உதாரணம் தரப்படவேண்டும். — 2

जगत्कारणत्वप्रदर्शनेन सर्वज्ञं ब्रह्मेत्युपक्षिप्तम्, तदेव द्रढ्यन्नाह —

ஐகத்தின் காரணத்தன்மையினை காண்பிப்பதாலேயே பிரம்மம் சர்வஞ்ஞம் என்று அடையப்படுகின்றது. அதனையே திடம் செய்ய கூறுகிறார்.

शास्त्रयोनित्वाधिकरणम्

शास्त्रयोनित्वात् ॥ 1.1.3 ॥

ஷாஸ்த்ரநயோனித்வாத் - 1.1.3

ஷாஸ்த்ர :- ரிக்வேதம் முதலிய சாஸ்திரத்திற்கு

யோனித்வாத் :- காரணம் ஆவதால் பிரம்மம் சர்வஞ்ஞன் ஆகும்.

அல்லது

ஷாஸ்த்ர :- ரிக்வேதம் முதலிய சாஸ்திரங்கள் மட்டுமே

யோனித்வாத் :- பிரம்மத்தை அறிய பிரமாணம் ஆகும்.

महत ऋग्वेदादेः शास्त्रस्य अनेकविद्यास्थानोपबृंहितस्य प्रदीपवत्सर्वाथर्वद्योतिनः सर्वज्ञकल्पस्य योनिः कारणं ब्रह्म ।

மஹத்தான ரிக்வேதம் முதலிய சாஸ்திரத்திற்கு பலவகை வித்யைகளுக்கு இடமான தீபத்திற்கு சமமான விஷயத்தினை பிரகாசிப்பதான சாமர்த்தியம் உடைய காரணமானது பிரம்மம்.

न हीदृशस्य शास्त्रस्य ऋग्वेदादिलक्षणस्य सर्वज्ञगुणान्वितस्य सर्वज्ञान्यतः संभवोऽस्ति । यद्यद्विस्तरार्थं शास्त्रं यस्मात्पुरुषविशेषात्संभवति, यथा व्याकरणादि पाणिन्यादेः ज्ञेयैकदेशार्थमपि, स ततोऽप्यधिकतरविज्ञान इति प्रसिद्धं लोके ।

किमु वक्तव्यम् -- अनेकशाखाभेदभिन्नस्य देवतिर्यङ्मनुष्यवर्णाश्रमादिप्रविभागहेतोः ऋग्वेदाद्याख्यस्य सर्वज्ञानाकरस्य अप्रयत्नेनैव लीलान्यायेन पुरुषनिःश्वासवत् यस्मान्महतो भूतात् योनेः संभवः -- 'अस्य महतो भूतस्य निःश्वसितमेतत् यदृग्वेदः' इत्यादिश्रुतेः -- तस्य महतो भूतस्य निरतिशयं सर्वज्ञत्वं सर्वशक्तिमत्त्वं चेति ।।

அல்வாறு இல்லாமல் இப்படிப்பட்ட சாஸ்திரங்களான ரிக்வேத முதலிய லக்ஷணம் உடையதான சர்வஞ்ஞ குணம் உடையவரான சர்வஞ்ஞரை காட்டிலும் வேறொருவரிடமிருந்து தோன்றுதல் இயலாது எனவயவை விஸ்தாரமான சாஸ்திரமோ எந்த விசேஷமான புருஷனிடமிருந்து தோன்றியதோ, உதாரணத்திற்கு, இலக்கணம் பாணினி முதலியவர்களின் ஞானத்தில் ஒரு பாகமாக இருந்தாலும் அவர்கள் அதனை காட்டிலும் ஞானம் உடையவர்கள் என்று உலகத்தில் எல்லோரும் அறிந்ததே , வேறு கூறவும் வேண்டுமோ. புலவகையான சாகைகளினால் (கிளை) வேறுபட்ட பலவகை தேவதை, ஊர்வன, மனிதன், வர்ணம், ஆசிரமங்கள் முதலிய வேற்றுமைகளுக்கு காரணமான ரிக்வேதம் முதலிய எல்லா ஞானத்திற்கும் இடமானதான இது முயர்சியில்லாமலேயே லீலைபோன்று அந்த புருஷனிடமிருந்து மூச்சு காற்றினைப் போல, எவ்வாறு அந்த மஹத்தான எல்லா பூதங்களிற்கும் காரணமான அதிலிருந்து தோன்றியதோ. “அஸ்ய மஹதோ பூதஸ்ய நிஷ்வஸிதம் ஏதத் ரிக் வேத” (அந்த மஹானான பிரம்மத்திலிருந்து மூச்சு காற்றுபோல வெளியானது இந்த ரிக் வேதம்) என்பதான ஷ்ருதிகள் அந்த மஹானான பிரம்மத்தை, எல்லையற்றதான சர்வஞ்ஞத்தன்மையும், சர்வ சக்தியுடையதன்மையும் இருப்பதாக கூறுவதில் என்று முதல் வர்ணகம்.

अथवा यथोक्तमृग्वेदादिशास्त्रं योनिः कारणं प्रमाणमस्य ब्रह्मणो यथावत्स्वरूपाधिगमे। शास्त्रादेव प्रमाणात् जगतो जन्मादिकारणं ब्रह्माधिगम्यत इत्यभिप्रायः। शास्त्रमुदाहृतं पूर्वसूत्रे -- 'यतो वा इमानि भूतानि जायन्ते' इत्यादि। किमर्थं तर्हीदं सूत्रम्, यावता पूर्वसूत्रेणैव एवजातीयकं शास्त्रमुदाहरता शास्त्रयोनित्वं ब्रह्मणो दर्शितम्।

அல்லது, கூறப்பட்டதான ரிக்வேதம் முதலிய சாஸ்திரத்திற்கு யோனி - காரணம், பிரமாணம் , இந்த பிரம்மத்தில் யதார்த்த சுபருபத்தை அறிவதற்கு சாஸ்திரம் என்ற பிரமாணத்தால் மட்டுமே ஐகத்தின் ஜன்மம் முதலியதற்கு காரணமான பிரம்மம் அறியப்படுகிறது என்று பொருள். சாஸ்திரமானது முன்னர் கூறப்பட்ட சூத்திரத்தில் உதாரிக்கப்பட்டது. “யதோ வா இமானி பூதானி ஜயாந்தோ” (எதிலிருந்து இந்த பூதங்கள் தோன்றியதோ) என்பது முதலியதாக , பின் எதற்கு இந்த சூத்திரம் என்றால், போன (கடந்த) சூத்திரத்திலேயே இப்படிப்பட்ட சாஸ்திரம் உதாரிக்கப்பட்டதால் சாஸ்திரம் மூலம் அறியப்படுவது பிரம்மம் என்று காண்பிக்கப்பட்டது என்றால்.

उच्यते -- तत्र सूत्राक्षरेण स्पष्टं शास्त्रस्यानुपादानाज्जन्मादिसूत्रेण केवलमनुमानमुपन्यस्तमित्याशङ्क्येत; तामाशङ्कां निवर्तयितुमिदं सूत्रं प्रवृत्ते -- 'शास्त्रयोनित्वात्' इति ।।

கூறுகிறோம் - கடந்த சூத்திரத்தில் கூறப்பட்ட சொற்களினால், தெளிவாக சாஸ்திரமானது கிரகிக்கப்படாததால், ஜன்மம் முதலிய இவை வெறும் அனுமானம் மூலம் நிரூபிக்கப்பட்டது என்று சந்தேகம் உண்டானால் அந்த சந்தேகத்தை நீக்கும் பொருட்டு இந்த சூத்திரமானது துவங்குகின்றது. “சாஸ்திர யோனித்வாத்” என்று.

कथं पुनर्ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वमुच्यते, यावता 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानाम्' इति क्रियापरत्वं शास्त्रस्य प्रदर्शितम्। अतो वेदान्तानामानर्थक्यम्, अक्रियार्थत्वात्, कर्तृदेवतादिप्रकाशनार्थत्वेन वा क्रियाविधिशेषत्वम्, उपासनादिक्रियान्तरविधानार्थत्वं वा। न हि परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपप्रतिपादनं संभवति; प्रत्यक्षादिविषयत्वात्परिनिष्ठितवस्तुनः, तत्प्रतिपादने च हेयोपादेयरहिते पुरुषार्थाभावात्।

மீண்டும், எவ்வாறு பிரம்மமானது (பிரம்மத்திற்கு) சாஸ்திரத்தை பிரமாணம் உடையது என்று கூறுவது, ஏனெனில் எதுவரை “ஆம்னாயஸ்ய கிரியார்த்தத்வாத் ஆனர்த்யக்யமததர்தானாம்” (வேதமானது செயலை கூறுவதானதால், அப்படி இல்லாத விஷயங்களை பொருளற்றது என்று ஏற்றல் வேண்டும்) என்று சாஸ்திரமானது செயலை தூண்டுவதாக கூறப்பட்டது. அதனால் , வேதாந்தமானது பிரயோஜனமற்றது, செயலை குறிப்பதாக இல்லாததால். அல்லது செய்பவர் தெவதை முதலியதை குறித்து கூறுவதானதால் அது செயலை குறிக்கும் விதியின் சேஷமாக (அங்கமாக) ஏற்றல் இயலும். அல்லது உபாஸனம் முதலிய வேறு செயல்களை (கர்மங்களை)

விதிப்பதாகவோ என்று. ஆனால், நிச்சயமாக முன்பே தீர்மானமான (சித்த விஷயம்) நிரூபிப்பது என்று ஏற்பது இயலாது. காரணம், அவை (சித்த விஷயம்) பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணத்திற்கு விஷயமாவதால். ஆதனை நிரூபிப்பது என்பதும் எதனில் தள்ளுதல் , கொள்ளுதல் இல்லையே அதனை, எந்த புருஷார்தமும் காணப்படுவதில்லை என்பதால்.

अत एव 'सोऽरोदीत् ' इत्येवमादीनामानर्थक्यं मा भूदिति 'विधिना त्वेकवाक्यत्वात्स्तुत्यर्थेन विधिनां स्युः ' इति स्तावकत्वेनार्थवत्त्वमुक्तम्। मन्त्राणां च 'इषे त्वा ' इत्यादीनां क्रियातत्साधनाभिधायकत्वेन कर्मसमवायित्वमुक्तम्। अतो न क्वचिदपि वेदवाक्यानां विधिसंस्पर्शमन्तरेणार्थवत्ता दृष्टा उपपन्ना वा।

அதனால் தான் “ஸோ அரோதீத்” (அவர் அழுதார்) என்பதான வாக்கியங்களானது பிரயோஜனமற்றதாக ஆகக்கூடாது என்று “விதினா த்வேகவாக்யத்வாத்ஸ்துதயார்தேன விதினாம் ஸ்யு:” (விதி முதலிய வாக்கியங்களோடு அர்த்தவாத(போற்றி கூறல்) வாக்கியங்களுக்கு ஏகவாக்கியதன்மை (ஒரே பொருளை குறிக்கும் தன்மை) உள்ளது, ஏனென்றால் அவை விதிப்பதினை போற்றி கூற என்பதால்) என்று துதிப்பதாக இருப்பதால் பிரயோஜனமுடையது என்று கூறப்பட்டது. மந்திரங்களும் “இஷே த்வா” (இஷையே, கிளைகளான உன்னை உணவிற்காக வெட்டுகிறேன்) என்பத முதலியவை கர்மத்தையோ அல்லது அதன் சாதனத்தையோ கூறுவதால் கர்மத்துடன் சம்பந்தம் உடையது என்று கூறப்பட்டது விதி வாக்கியத்தோடு எந்தவொரு தொடர்பும் இல்லாமல் எந்த வாக்கியமும் பிரயோஜனமுடையதாகவோ அல்லது இருத்தல் என்பதோ இயலாது.

न च परिनिष्ठिते वस्तुस्वरूपे विधिः संभवति, क्रियाविषयत्वाद्धिः तस्मात्कर्मापेक्षितकर्तृदेवतादिस्वरूपप्रकाशनेन क्रियाविधिशेषत्वं वेदान्तानाम्। अथ प्रकरणान्तरभयात्रैतदभ्युपगम्यते, तथापि स्ववाक्यगतोपासनादिकर्मपरत्वम्। तस्मान्न ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वमिति प्राप्ते, उच्यते –

அதுபோல, சித்தமான விஷயத்தில் நிச்சயமாக எந்த விதியும் இருத்தல் இயலாது, விதியானது கர்மம் சம்பந்தப்பட்டதாக இருப்பதால் அதனால், கர்மத்தில் எதிர்பார்ப்பாக இருக்கும் கர்த்தா (செய்பவர்) தேவதை முதலியதின் சுவரூபத்தை கூறுவதாக வேதாந்த வாக்கியங்களானது கர்மத்தின் விதியின் அங்கமாக ஆகின்றது. ஆனால், வேறு பிரகரணமாகின்றது என்று பயந்து இதனை ஏற்காமல் இருந்தால் அந்நிலையிலும் வேதாந்த வாக்கியங்கள் உபாசனை மதலிய கர்மம் சம்பந்தப்பட்டதாக ஆகும். அதனால் பிரம்மத்திற்கு சாஸ்திரமானது பிரமாணமாவது இயலாது என்ற நிலை உண்டாகும் போது, கூறுகிறோம்.

समन्वयाधिकरणम्

तत्तु समन्वयात्॥ 1.1.4॥

தத்து ஸமன்வயாத் - 1.1.4

தத் :- அந்த பிரம்மமானது வேதாந்த வாக்கியங்களால் மட்டுமே அறியப்படுவது இயலும்.

து :- மற்ற வழிகளால் அல்ல.

ஸமன்வயாத் :- ஏனெனில், வேதாந்த முழுவதும் அதனை நிரூபிக்கும்படியாக இருப்பதால்.

तु-शब्दः पूर्वपक्षव्यावृत्त्यर्थः। तद्ब्रह्म सर्वज्ञं सर्वशक्ति जगदुत्पत्तिस्थितिलयकारणं वेदान्तशास्त्रादवगम्यते। कथम्?

“து” என்ற சொல்லானது பூர்வபக்ஷியினை நிராகரிக்கும் பொருட்டு உபயோகப்படுத்தப்பட்டது அந்த பிரம்மமானது சர்வஞ்ஞன், சர்வசக்திபடைத்தது, ஐகத்தின் படைத்தல், கர்த்தல் மற்றும் அழித்தல் தொழிலை செய்வது என்று வேதாந்த சாஸ்திரத்தின் மூலம் அறியப்படுகின்றது. எவ்வாறு என்றால்,

समन्वयात् । सर्वेषु हि वेदान्तेषु वाक्यानि तात्पर्येणैतस्यार्थस्य प्रतिपादकत्वेन समनुगतानि । 'सदेव सोम्येदमग्र आसीत् ' ' एकमेवाद्वितीयम् ' 'आत्मा वा इदमेक एवाग्र आसीत् ' 'तदेतद्ब्रह्मापूर्वमनपरमनन्तरमबाह्यम् ' 'अयमात्मा ब्रह्म सर्वानुभूः ' 'ब्रह्मैवेदममृतं पुरस्तात् ' इत्यादीनि । न च तद्गतानां पदानां ब्रह्मस्वरूपविषये निश्चिते समन्वयेऽवगम्यमाने अर्थान्तरकल्पना युक्ता, श्रुतहान्यश्रुतकल्पनाप्रसङ्गात् । न च तेषां कर्तृदेवतादिवस्वरूपप्रतिपादनपरता अवसीयते, 'तत्केन कं पश्येत् ' इत्यादिक्रियाकारकफलनिराकरणश्रुतेः । न च परिनिष्ठितवस्तुस्वरूपत्वेऽपि प्रत्यक्षादिविषयत्वं ब्रह्मणः, 'तत्त्वमसि ' इति ब्रह्मात्मभावस्य शास्त्रमन्तरेणानवगम्यमानत्वात् । यत्तु हेयोपादेयरहितत्वादुपदेशानर्थक्यमिति, नैष दोषः; हेयोपादेयशून्यब्रह्मात्मतावगमादेव सर्वक्लेशप्रहाणात्पुरुषार्थसिद्धेः । देवतादिप्रतिपादनपरस्य तु स्ववाक्यगतोपासनार्थत्वेऽपि न कश्चिद्विरोधः । न तु तथा ब्रह्मण उपासनाविधिशेषत्वं संभवति, एकत्वे हेयोपादेयशून्यतया क्रियाकारकादिद्वैतविज्ञानोपमर्दोपपत्तेः । न हि ब्रह्मैकत्वविज्ञानेनोन्मथितस्य द्वैतविज्ञानस्य पुनः संभवोऽस्ति येनोपासनाविधिशेषत्वं ब्रह्मणः प्रतिपाद्येत । यद्यप्यन्यत्र वेदवाक्यानां विधिसंस्पर्शमन्तरेण प्रमाणत्वं न दृष्टम्, तथाप्यात्मविज्ञानस्य फलपर्यन्तत्वात् तद्विषयस्य शास्त्रस्य प्रामाण्यं शक्यं प्रत्याख्यातुम् । न चानुमानगम्यं शास्त्रप्रामाण्यम्, येनान्यत्र दृष्टं निदर्शनमपेक्ष्येत । तस्मात्सिद्धं ब्रह्मणः शास्त्रप्रमाणकत्वम् ॥

சமன்வயாத் அதாவது சம்பந்தம் செய்து பார்க்கும்போது வேதாந்தம் முழுவதுமே பிரம்மத்தை குறிப்பதாகவே தாத்தாயம் உடையதாக காணப்படுவதால். **"ஸதேவ ஸோம்ய இதமக்ர ஆஸீத்"** (ஹே சௌமயனே, சத் மட்டுமே சிருஷ்டிக்கு முன்னர் இருந்தது), **"ஏகமேவ அத்வீத்யம்"** (ஒன்றாக மட்டும் இரண்டற்றதாக), **"ஆத்மா வா இதம் ஏகமேவ அக்ர ஆஸீத்"** (ஆத்மா மட்டுமே இந்த சிருஷ்டிக்கு முன்னால் இருந்தது) **"ததேத் பிரம்மாபூர்வமனபரம் அனந்தரம் அபாஹ்யம்"** (இந்த பிரம்மமே பூர்வம் இல்லாததாக, எந்த காரியமும் இல்லாமல், வேற்றதாக. இரண்டற்றதாக இருக்கிறது), **"அயமாத்தா பிரம்ம சர்வாத்மபூ"** (இந்த ஆத்மாவே எல்லாவற்றையும் அனுபவிக்கும் பிரம்மம்), **"பிரம்மைவ இதமம்ருதம் புரஸ்தாத்"** (பிரம்மமே நம் முன்னால் உள்ளது அழிவற்றதாக) என்பது முதலாக. இவ்வாறு அங்கு கூறப்பட்ட சொற்களுக்கு பிரம்மத்தின் சுவரூபத்தை குறிப்பதான பொருளானது தெளிவாக இருக்கும்போது புதிதான பொருளை கற்பனை செய்வது நியமம் இல்லை. கேட்டதை விட்டு கேட்காததை கற்பனை செய்வது என்ற தோஷம் ஏற்படும் என்பதால். இந்த வாக்கியங்களானது கர்த்தாவை (செய்பவரை) குறிப்பதான பொருளை இங்கு ஏற்பது இயலாது **"தத் கேன கம் பஷ்யேத்"** (அவர் (பிரம்மத்தை அறிந்தவர் அந்நிலையில்) எதன்மூலம் எதனை பாற்பார்) என்பதான ஷ்ருதிகள் செயல், செய்முறை மற்றும் அதன் பலன் முதலியவற்றை நிராகரிக்கின்றதால். சித்த வஸ்துவாக இருந்தபோதிலும் பிரம்மமானது பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணத்திற்கு விஷயமாவது இல்லை, **"தத்வமஸி"** (அது நீ ஆகிறாய்) என்று பிரம்ம - ஆத்மாவின் பிறிவற்ற தன்மையானது சாஸ்திரத்தினை விடுத்து வேறு எதன் மூலமும் அறியப்படுவது இயலாது என்பதால் எவர் , அது தள்ளுதல் - கொள்ளுதல் இயலாத விஷயம் என்பதல் அதனை குறித்து உபதேசமானது பிரயோஜனமற்றது என்று கூறுவாரோ, அது சரியில்லை, அவ்வாறு தள்ளுதல் - கொள்ளுதல் என்ற நிலையில்லாத பிரம்மத்தை தன்னுடைய ஆத்மாவாக அறிவதாலேயே எல்லா வகையான துன்பங்களும் அழிவதால், புருஷார்தமானது அடையப்படுகிறது. தேவதைகளை நிரூபிப்பதான வாக்கியங்களால் வேதாந்த வாக்கியங்கள் தீண்டப்பட்டபோதும் அது உபாசகக்காக என்று ஏற்பதால் எந்த விரோதமும் இல்லை. ஆனால், இதனால் பிரம்மமானது உபாசனை விதியின் ஒரு அங்கமாக ஆகும் என்றில்லை, இரண்டற்றதான பிரம்மத்தின் ஞானம் உண்டாவதால் கொள்ளுதல் - தள்ளுதல் இயலாததால். அங்கு செயல், செய்முறை முதலிய துவைதத்தின் நிராகரணம் உண்டாகின்றது இயலும். ஆனால், இந்த இரண்டற்ற பிரம்மத்தின் ஞானத்தால் அழிக்கப்பட்ட துவைதமானது மீண்டும் தோன்றுவது என்பது இயலாது, எதனால் அதனை உபாசனை விதியின் அங்கமாக ஏற்கவேண்டும் என்று கூறுகிறீர்களோ. அது இயலாது வேறு இடங்களில் வேத வாக்கியமானது விதி வாக்கியத்தினுடன் சம்பந்தப்படாமல் பிரமாணத்தன்மையினை அடையாது என்றபோதும் இங்கு ஆத்ம விஷயத்தில் ஆத்ம சாஷ்டாக்காரமான பலன் வரையில் இருப்பதால் இந்த விஷயத்தை குறித்த சாஸ்திரத்தின் பிரமாணத்தன்மையானது நிராகரிக்கப்படுதல் இயலாது. அதுபோல, சாஸ்திர பிரமாணத்தன்மையானது அனுமானத்தால் அறியப்படுவதும் இல்லை, எதன் மூலம் நாம் அதற்கு வேறு இடத்தில் கண்ட விஷயத்தினை உதாரணமாக எதிர்பார்கும் நிலை உண்டாகுமோ. அதனால் பிரம்மத்தில் சாஸ்திரப்பிரமாணத்தன்மையானது நிரூபணம் செய்யப்பட்டதாகின்றது.

अत्रापरे प्रत्यविष्टन्ते -- यद्यपि शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्म, तथापि प्रतिपत्तिविधिविषयतयैव शास्त्रेण ब्रह्म समर्प्यते; यथा यूपाहवनीयादीन्यलौकिकान्यपि विधिशेषतया शास्त्रेण समर्प्यन्ते, तद्वत्। कुत एतत्? प्रवृत्तिनिवृत्तिप्रयोजनपरत्वाच्छास्त्रस्य। तथा हि शास्त्रतात्पर्यविदामनुक्रमणम् -- 'दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनं नाम' इति; 'चोदनेति क्रियायाः प्रवर्तकं वचनम्' ।

'तस्य ज्ञानमुपदेशः ' 'तद्भूतानां क्रियार्थेन समाम्नायः ' 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानाम् ' इति च। अतः पुरुषं क्वचिद्विषयविशेषे प्रवर्तयत्कुतश्चिद्विषयविशेषान्निवर्तयच्चार्थवच्छास्त्रम्। तच्छेषतया चान्यदुपयुक्तम्। तत्सामान्याद्वेदान्तानामपि तथैवार्थवत्त्वं स्यात्।

இதற்கு வேறு சிலர் எதிர்ப்பு எழுப்புகின்றனர். சாஸ்திரத்தால் அறியப்படுவது என்றபோதும், பிரதிபத்தி (உபாசனை) விதிகளின் விஷயமாகவே சாஸ்திரமானது பிரம்மத்தை குறிக்கிறது உதாதரணத்திற்கு, யூபம், ஆகவணியம் முதலியது அலௌகிகமாக (லோகத்தில் அறியப்படாததாக) இருந்தபோதிலும் அதனை விதியின் அங்கமாக சாஸ்திரமானது போதிக்கின்றது, என்பது போல, ஏன் இவ்வாறு பிரவிருத்தி - நிவிருத்தி என்பதை பிரயோஜனமாக உடையது சாஸ்திரம் என்பதால் இவ்வாறே சாஸ்திரத்தின் தாத்தர்யத்தினை உணர்ந்தவர்கள் கூறுவர் "த்ருஷ்டோ ஹி தஸ்யார்த கர்மாவபேதனம்" (திருஷ்டமான (கண்கூடான) பலன் இதுவே, சாஸ்திரத்திற்கு, அது கர்மத்தின் ஞானத்தை நமக்கு தருவதாக என்பதே) என்று. "சோதனேதி க்ரியாயா: ப்ரவர்தகம் வசனம்" (சோதனம் (தூண்டுதல் , வேதம்) என்பது கர்மத்தை செய்ய தூண்டுவதறதான வார்த்தையே) "தஸ்ய ஞானம் உபதேஷ: " (அதன் ஞானமே உபதேசம்) "தத்பூதானாம் க்ரியார்தேன ஸமானம்நாய" (வேதத்தின் சித்தமான விஷயத்தினை குறித்த சொற்கள் செயலோடு சம்பந்தப்படுத்தி புரிந்து கொள்ளவேண்டும்) "ஆம்நாயஸ்ய கிரயார்தத்வாத் ஆனர்த்த்யம் அததர்தானாம்" (வேதமானது செயலை குறிப்பதாக இருப்பதால் அவ்வாறல்லாத வாக்கியம் பொருளற்றது ஆகும்) என்றும். அதனால், மனிதனை ஒரு விஷயத்தில் ஈடுபடுத்துவதாகவும் மற்றதிலிருந்து விலக்குவதாகவும் இருப்பதால் சாஸ்திரமானது பிரயோஜனமுடையது ஆகிறது மற்ற வாக்கியங்களோ இதற்கு உதவி புரிவதாக இருக்கின்றது. இந்த பொருளுடன் சமானமாக உள்ளதால் வேதாந்த வாக்கியமும் பிரயோஜனமுடையது ஆகின்றது. ஆனால், விதிப்பதாக இருந்தால் (வேதாந்த வாக்கியம்) எவ்வாறு சுவர்கத்தில் ஆசையுடையவரை அக்னிஹோத்தரம் முதலிய கர்மங்களை சாதனையாக விதிப்பது போல மரணமற்ற நிலையினை அடைய விரும்புவருக்கும் பிரம்ம ஞானத்தை விதிக்கின்றது என்பது நியாயமாகும்.

सति च विधिपरत्वे, यथा स्वर्गादिकामस्याग्निहोत्रादिसाधनं विधीयते, एवममृतत्वकामस्य ब्रह्मज्ञानं विधीयत इति युक्तम्। नचिह जिज्ञास्यवैलक्षण्यमुक्तम् -- कर्मकाण्डे भव्यो धर्मो जिज्ञास्यः, इह तु भूतं नित्यनिर्वृतं ब्रह्म जिज्ञास्यमिति; तत्र धर्मज्ञानफलादानुष्ठानसापेक्षाद्विलक्षणं ब्रह्मज्ञानफलं भवितुमर्हति। नार्हत्येवं भवितुम्, कार्यविधिप्रयुक्तस्यैव ब्रह्मणः प्रतिपाद्यमानत्वात्। 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः ' 'य आत्मापहतपाप्मा...सोऽन्वेष्टव्यः स विजिज्ञासितव्यः ' 'आत्मेत्येवोपासीत ' 'आत्मानमेव लोकमुपासीत ' 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ' इत्यादिषु विधानेषु सत्सु, 'कोऽसावात्मा ? ' 'किं तद्ब्रह्म ? ' इत्याकाङ्क्षायां तत्स्वरूपसमर्पणेन सर्वे वेदान्ता उपयुक्ताः -- नित्यः सर्वज्ञः सर्वगतो नित्यतृप्तो नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावो विज्ञानमानन्दं ब्रह्म इत्येवमादयः।

ஆனால், இங்கு அறியப்படும் விஷயத்தினை குறித்த ஆசையில் வேறுபாடு இருப்பதாக கூறப்பட்டது, அதாவது, கர்மகாண்டத்தில் அடையப்படுவதான தர்மமானது அறியப்படவேண்டும். இங்கோ நித்தயமாக அடையப்பட்டதாக (இருப்பதால்) பிரம்மே அறியப்படவேண்டியது. இதனில், அனுஷ்டானத்தை (கர்மத்தை கடைபிடித்தவர்) எதிர்நோக்குவதான தர்மஞானத்தை காட்டிலும் பிரம்மஞானத்தின் பலனானது வேறுபட்டதாக இருப்பது என்பது இயலும். ஆனால், இவ்வாறு ஆவது இயலாது, (ஏனென்றால்) காரிய விதியினால் தூண்டப்பட்டதாகவே பிரம்மஞானமானது நிரூபிக்கப்படுவதால். "ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய" (ஆத்மாவினையே சாசுதாக்காரம் செய்யவேண்டும்) "ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா" (இந்த ஆத்மா பாவமற்றது), "ஸோ அன்வேஷ்டவ்ய: ய விஜிஞ்ஞாஸிதவ்ய:" (அதுவே அறியப்பட வேண்டியது அதுவே தெரிந்துகொள்ளப்படவேண்டியது), "ஆத்மாத்யேவோபாஸீத" (ஆத்மாவினையே ஞானசுலபரூபமாக உபாசனை செய்யவேண்டும்), "பிரம்மவேத பிரம்மவைவதி" (பிரம்மத்தை அறிந்தவர் பிரம்மமாகவே இருக்கிறார்), இப்படிப்பட்ட விளக்கமான வாக்கியங்கள் இருக்கும்போது, "இந்த ஆத்மா என்பது என்ன", "இந்த பிரம்மம் என்பது என்ன" என்ற சந்தேகம் எழும்போது (எதிர்பார்ப்பு) பிரம்மத்தின் சுவரூபத்தை நமக்கு உணர்த்துவதற்காக எல்லா வேதாந்த வாக்கியமும் கூறப்பட்டதாகிறது. "நித்ய: ஸர்வஞ: ஸர்வகதோ நித்யத்ருப்தோ நித்யஷூத்தபுத்த முத்தஸ்வவாபோ விஞ்ஞானமானந்தம் ப்ரம்ம" (நித்தியம், எல்லாம் அறிந்தது, எல்லா இடத்திலும் வியாபித்து இருப்பது, நித்தியமாக திருப்பதியடைந்தது, நித்தியமானது, தூய்மையானது, ஞானமானது, முக்தியானது (பந்தமடையாதது) ஆகியவையான இயல்பானது) என்பது முதலியவை.

तदुपासनाच्च शास्त्रदृष्टोऽदृष्टो मोक्षः फलं भविष्यति। कर्तव्यविध्यननुप्रवेशे तु वस्तुमात्रकथने हानोपादानासंभवात् 'सप्तद्वीपा वसुमती ' 'राजासौ गच्छति ' इत्यादिवाक्यवद्वेदान्तवाक्यानामानर्थक्यमेव स्यात्। ननु वस्तुमात्रकथनेऽपि 'रज्जुरियम्, नायं सर्पः ' इत्यादौ भ्रान्तिजनितभीतिनिवर्तनेनार्थवत्त्वं दृष्टम्; तथाप्यसंसार्यात्मवस्तुकथनेन संसारित्वभ्रान्तिनिवर्तनेनार्थवत्त्वं स्यात्। स्यादेतदेवम्, यदि रज्जुस्वरूपश्रवणमात्रेण सर्पभ्रान्तिः, संसारित्वभ्रान्तिर्ब्रह्मस्वरूपश्रवणमात्रेण निवर्तते; न तु निवर्तते; श्रुतब्रह्मणोऽपि यथापूर्वं सुखदुःखादिसंसारिधर्मदर्शनात्, 'श्रोतव्यो मन्तव्यो निदिध्यासितव्यः ' इति च श्रवणोत्तरकालयोर्मननिदिध्यासनयोर्विधिदर्शनात्। तस्मात्प्रतिपत्तिविधिविषयतयैव शास्त्रप्रमाणकं ब्रह्माभ्युपगन्तव्यमिति।।

அதனை உபாசனை செய்வதால் சாஸ்திரத்தில் காணப்படுவதான அதிருஷ்டமான மோசனம் என்ற பலனானது உண்டாகின்றது. இதனை செய்யவேண்டும் என்று விதிப்பதாக அல்லாமல் விஷயத்தின் அறிய மட்டும் தருவதானால் அதனை தள்ளுதல் - கொள்ளுதல் இயலாது என்பதால் "ஸப்தத்வீபா வஸுமதி" (ஏழு தீபகர்பம் உடையது பூமி) "ராஜாஸௌ கச்சதி" (இந்த இராஜா செல்கிறார்) என்பதான வாக்கியங்களை போல வேதாந்த வாக்கியங்களும் எந்த பிரயோஜனமும் இல்லாது ஆகும். ஆனால், விஷயத்தினை மட்டும் கூறும்போதும் "ரஜ்ஜூரியம் நாயம் சர்ப" (இது கயறு, பாம்பல்ல) என்பது முதலியவைகளில் பயம் முதலியவைகளை நீக்குவதாக பிரயோஜனம் உடையதாக காணப்படுகின்றது. அதுபோல, இங்கும் சம்சாரியல்லாத ஆத்மாவினை கூறுவதால் நான் (ஆத்மா) சம்சாரி என்பதான தவறான அறிவு நீங்குவதால் பிரயோஜனம் உடையதாகின்றது. இவ்வாறு ஆகட்டும், கயரின் சுவரூபத்தை அறிவதினால் பாம்பு என்ற தவறான அறிவு நீங்குவதுபோல சம்சாரி என்ற தவறான அறிவு பிரம்மத்தில் சுவரூபத்தை அறிவதால் மட்டுமே நீங்குவதானால், ஆனால் அவ்வாறு நீங்குவதில்லை. பிரம்மத்தை குறித்து கேட்ட பின்னரும் முன்னர் காணப்பட்டதுபோல இன்ப-துன்பம் முதலிய சம்சார தர்மங்களானது காணப்படுவதால் "ஷ்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய" (கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல் வேண்டும்) என்பதான சிரவணத்தை விதித்த பின்னர் மனனம் மற்றும் நிதித்யாஸனமானது விதிக்கப்பட்டது காணப்படுவதால். ஆதனால் உபாசனை விதியின் விஷயமாகவே சாஸ்திரத்தை பிரமாணமாக பிரம்மத்தில் ஏற்கவேண்டும். (என்று கூறினால்) .

अत्राभिधीयते -- न; कर्मब्रह्मविद्याफलयोर्वैलक्षण्यात्। शारीरं वाचिकं मानसं च कर्म श्रुतिस्मृतिसिद्धं धर्माख्यम्, यद्विषया जिज्ञासा 'अथातो धर्मजिज्ञासा ' इति सूत्रिता। अधर्मोऽपि हिंसादिः प्रतिषेधचोदनालक्षणत्वाज्जिज्ञास्यः परिहाराय। तयोश्चोदनालक्षणयोरथानर्थयोर्धर्मधर्मयोः फले प्रत्यक्षे सुखदुःखे शरीरवाङ्मनोभिरैवोपभुज्यमाने विषयेन्द्रियसंयोगजन्ये ब्रह्मादिषु स्थावरान्तेषु प्रसिद्धे।

இங்கு கூறுகிறோம். தவறு, கர்மம் மற்றும் பிரம்ம விதியையின் பலனானது வேறுபட்டதாக உள்ளதால். உடல், வாக்கு மற்றும் மனது மூலம் செய்யப்படுவதான கர்மம் ஷ்ருதி மற்றும் ஸ்மிருதியில் தர்மம் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனை குறித்து அறியும் ஆசையினையே "அதாதோ தர்ம ஜிஞ்ஞாஸா" (இனி (வேதத்தை படித்த பின்னர்) தர்மத்தை குறித்து அறிய ஆசைப்படவேண்டும்) என்று சூத்திரமாக கூறப்பட்டது. அதர்மமும் கூட, இம்சை முதலியவைகள், நிராகரிக்கப்பட்ட விதியாக இருப்பதால் அதனை குறித்து அறிய ஆசைப்படுவது அதனை விடுவதற்கு இப்படிப்பட்ட தூண்டுவதான நமக்கு பிரயோஜனம் மற்றும் பிரயோஜனமற்ற தர்மம் மற்றும் அதர்மமானதின் பலனான பிரத்யசனமானதான இன்பம் மற்றும் துன்பம் உடல், வாக்கு மற்றும் மனது மூலமே அனுபவிக்கப்படுவதாக விஷயம் மற்றும் இந்திரியங்களின் சேர்க்கையால் அடையப்படுவதாக பிரம்மம் முதல் சிறு செடிவரையில் பிரசித்தமாக காணப்படுகிறது.

मनुष्यत्वादारभ्य ब्रह्मान्तेषु देहवत्सु सुखतारतम्यमनुश्रूयते। ततश्च तद्धेतोर्धर्मस्यापि तारतम्यं गम्यते। धर्मतारतम्यादधिकारितारतम्यम्। प्रसिद्धं चार्थित्वसामर्थ्यविद्वत्तादिकृतमधिकारितारतम्यम्। तथा च यागाद्यनुष्ठायिनामेव विद्यासमाधिविशेषादुत्तरेण पथा गमनम्, केवलैरिष्टापूर्तदत्तसाधनैर्धूमादिक्रमेण दक्षिणेन पथा गमनम्, तत्रापि सुखतारतम्यम्, तत्साधनतारतम्यं च शास्त्रात् 'यावत्संपातमुषित्वा ' इत्यस्माद्गम्यते।

மனிதன் முதல் பிரம்மன் வரையிலான தேவதைகளில் இன்பமாதின் ஏற்ற-தாழ்வு காணப்படுவதால் அதன் காரணமான தர்மமும் ஏற்ற-தாழ்வாக இருப்பதாக அறியப்படுகிறது. தர்மம் ஏற்ற-தாழ்வு இருப்பதால் (அதனை அனுபவிக்கும்) அதிகாரியின் ஏற்ற-தாழ்வு உள்ளது. பிரசித்தமானதே (எல்லோரும் அறிந்ததே) பொருள், சாமார்த்தியம் முதலியவையால் உண்டாகும் அதிகாரியின் ஏற்ற-தாழ்வு அதனால், யாகம் முதலியவைகளை

கடைபிடிப்பவர்களே உபாசனையாக அர்ச்சிராதி மூலமாக உத்தரமார்க்கம் வழியாக செல்கின்றனர், வெறும் இஷ்ட, பூர்த் மற்றும் தத்தம் ஆகிய கர்மங்களை செய்பவர்களோ தூமம் முதலிய வழியாக தசஷிணமார்க்கத்தின் வழியாக செல்கின்றனர். அங்கு அடையப்படும் இன்பத்தின் ஏற்ற-தாழ்வும் அதனை அனுபவிக்க தேவையான சாதனங்களானதின் (கருவிகள்) ஏற்ற-தாழ்வும் கூட சாஸ்திரம் மூலம் நாம் அறிகின்றோம். “யாவத் ஸம்பாதமுஷித்வா” (எதுவரை அனுபவிக்கும் கர்மம் உள்ளதோ அதுவரை அங்கு அனுபவித்துவிட்டு) என்ற வாக்கியத்தால் அறியப்படுகிறது.

मनुष्यादिषु स्थावरान्तेषु सुखलवश्चोदनालक्षणधर्मसाध्य एवेति गम्यते तारतम्येन वर्तमानः। तथोर्ध्वगतेष्वधोगतेषु च देहवत्सु दुःखतारतम्यदर्शानात्तद्वेतोरधर्मस्य प्रतिषेधचोदनालक्षणस्य तदनुष्ठायिनां च तारतम्यं गम्यते। एवमविद्यादिदोषवतां धर्माधर्मतारतम्यनिमित्तं शरीरोपादानपूर्वकं सुखदुःखतारतम्यमित्यं संसाररूपं श्रुतिस्मृतिन्यायप्रसिद्धम्। तथा च श्रुतिः 'न ह वै सशरीरस्य सतः प्रियाप्रियोरपहतिरस्ति' इति यथावर्णितं संसाररूपमनुवदति।

அதனால் மனிதன் முதலியவர்களிலிருந்து நரக லோகத்திலிருப்பவர்களும், செடி-கொடி பிறப்பை அடைந்தவர்களும் இன்பத்தின் குறைவு காணப்படுவதும் நம்மை தூண்டுவதான தர்மத்தினால் அடையப்படும் ஏற்ற-தாழ்வு என்று ஆகின்றது. அதுபோல, மேலே உள்ள மற்றும் கீழே உள்ள இடங்களில் உடலை அடைந்தவர்களிலும் துன்பத்தின் ஏற்ற-தாழ்வு காணப்படுவதால் அதற்கு காரணமான அதர்மமானது நிராகாரணம் செய்ய தூண்டுவதான தன்மையுள்ளதை அனுஷ்டிப்பவர்களின் ஏற்ற-தாழ்வு அறியப்படுகின்றது. இவ்வாறு அவித்தை முதலிய தோஷம் உடையவர்களான தர்மம்-அதர்மம், ஏற்ற-தாழ்வு காரணமாக உடலை ஏற்பதாக இன்ப-துன்பத்தின் ஏற்ற-தாழ்வுடைய அநித்தியமான சம்சாரமானது ஷ்ருதி, ஸ்மிருதி மற்றும் நியாத்தினால் எல்லோரும் அறிந்ததே இப்படிப்பட்டதான ஷ்ருதியும் - “ந ஹ வை ஸஷரீர்ஸ்ய ஸத: ப்ரியாப்ரியயோரபஹதிரஸ்தி” (சந்தேகமில்லாமல் அந்த உடலுள்ள ஆத்மாவின் இன்ப-துன்பம் அழிவடையதில்லை) என்று கூறப்பட்ட சம்சாரத்தினை மறுமொழிகின்றது.

'अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः' इति प्रियाप्रियस्पर्शनप्रतिषेधाच्चोदनालक्षणधर्मकार्यत्वं मोक्षाख्यस्याशरीरत्वस्य प्रतिषिध्यत इति गम्यते। धर्मकार्यत्वे हि प्रियाप्रियस्पर्शनप्रतिषेधो नोपपद्येत। अशरीरत्वमेव धर्मकार्यमिति चेत्, न; तस्य स्वाभाविकत्वात् -- 'अशरीरं शरीरेषु अनवस्थेष्ववस्थितम्। महान्तं विभुमात्मानं मत्वा धीरो न शोचति' 'अप्राणो ह्यमनाः शुभ्रः' 'असङ्गो ह्ययं पुरुषः' इत्यादिश्रुतिभ्यः। अत एवानुष्ठेयकर्मफलविलक्षणं मोक्षाख्यमशरीरत्वं नित्यमिति सिद्धम्।

“அஷரீரே வாவ ஸந்தம் ப்ரியாப்ரியேஸ்பருஷத:” (உடலற்ற(உடல் அபிமானம் (பற்று) அற்ற) ஆத்மாவினை இந்த இன்ப-துன்பமானது தீண்டாது) என்று விரும்பும்-விரும்பாத விஷயத்தின் சம்பந்தமானது நிராகரிப்பது மூலம் மோக்ஷமான உடலற்ற நிலையில் நம்மை பிரவிருத்தியில் தூண்டும் தர்மமான காரியத்தின் நிராகாரணம் செய்யப்படுகிறது என்று அறியப்படுகின்றது. தர்ம காரியமாக இருந்தால் நிச்சயம் விரும்பும் - விரும்பாத விஷயங்களின் நிராகாரணமானது இயலாது உடலற்ற தன்மையே தர்மத்தின் காரியம் என்று கூறினால், தவறு , அது இயல்பானது என்பதால். “அஷரீரம் ஷரீரேஷ்வனவஸ் தேஷ்வவஸ்திதம் மஹாந்தம் விபுமாத்மானம் மத்வா தீரோ ந ஷோசதி” (தேவதை முதலிய உடலில் உடலற்றதாகவும் அநித்தியமானதில் நித்தியமானதும் ஆன அந்த மஹான் மற்றும் எல்லா இடத்திலும் வியாபித்திருக்கும் ஆத்மாவை அறிந்த வித்வான் துன்பப்படுவதில்லை), “அப்ராணோ ஹ்யமனா ஷப்ர:” (பிராணனற்ற, மனதற்ற தூய்மையான), “அஸங்கோ ஹ்யயம் புருஷ:” (இந்த புருஷன் பற்றற்றவனே) என்பது முதலான ஷ்ருதியிலும் அதனால்தான் அனுஷ்டான விஷய கர்மத்தின் பலனிலிருந்து வேறுபட்ட மோக்ஷம் எனப்படும் உடலற்றநிலை நித்தியம் என்று நிரூபணமாகின்றது.

तत्र किंचित्परिणामिनित्यं स्यात्, यस्मिन्चिक्रियमाणेऽपि तदेवेदमिति बुद्धिर्न विहन्यते; यथा पृथिव्यादि जगन्नित्यत्ववादिनाम्, यथा वा सांख्यानां गुणाः।

(பரிணாமி மற்றும் பரமார்த்திக நித்தியம் ஆகிய) இவையில் பரிணாமி நித்தியமானது எனது மாற்றமடையும் போதும் “அதுவே இது” என்கிற அறிவு எதனில் மாறாமல் இருக்கிறதோ அதுவே, எவ்வாறு பிருத்தவி முதலிய ஜகத்தினை நித்தியம் என்று ஏற்பவர்களின் (பிருத்தவி பரிணாமி நித்தியம்) அல்லது சாங்கியர்களின் குணம் போல.

इदं तु पारमार्थिकं कूटस्थनित्यं व्योमवत्सर्वव्यापि सर्वविक्रियारहितं नित्यतृप्तं निरवयवं स्वयंज्योतिःस्वभावम्, यत्र धर्माधर्मौ सह कार्येण कालत्रयं च नोपावर्तते; तदेतदशरीरत्वं मोक्षाख्यम् -- 'अन्यत्र धर्मादन्यत्राधर्मादन्यत्रास्मात्कृताकृतात्। अन्यत्र भूताच्च भव्याच्च ' इत्यादिश्रुतिभ्यः। अतस्तद्ब्रह्म, यस्येयं जिज्ञासा प्रस्तुता। तद्यदि कर्तव्यशेषत्वेनोपदिश्येत, तेन च कर्तव्येन साध्यश्चेन्मोक्षोऽभ्युपगम्येत, अनित्य एव स्यात्। तत्रैवं सति यथोक्तकर्मफलेष्वेव तारतम्यावस्थितेष्वनित्येषु कश्चिदतिशयो मोक्ष इति प्रसज्येत। नित्यश्च मोक्षः सर्वैर्माक्षिवादिभिरभ्युपगम्यते। अतो न कर्तव्यशेषत्वेन ब्रह्मोपदेशो युक्तः। अपि च 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ' 'क्षीयन्ते चास्य कर्माणि तस्मिन्दृष्टे परावरे ' 'आनन्दं ब्रह्मणो विद्वान् बिभेति कुतश्चन ' 'अभयं वै जनक प्राप्तोऽसि ' 'तदात्मानमेवावेदहं ब्रह्मास्मीति, तस्मात्तत्सर्वमभवत् ' 'तत्र को मोहः कः शोक एकत्वमनुपश्यतः ' इत्येवमाद्याः श्रुतयो ब्रह्मविद्यान्तरमेव मोक्षं दर्शयन्त्यो मध्ये कार्यान्तरं वारयन्ति।

இதுவோ பாரமார்த்திகம் கூடஸ்தநித்தியமானது. ஆகாயம் போன்று வியாபித்திருப்பது எந்தவித மாற்றங்களும் இல்லாது, நித்தியமாக திருப்தியடைந்தது, எந்த பகுப்பும் (பிரிவும்) இல்லாதது, தானே ஒளிரும் இயல்புடையது. ஏதனில். தர்மம் - அதர்மம் தன்னுடைய காரியத்துடன் மூன்று காலத்திலும் சம்பந்தமற்றதோ, அதுவே இந்த உடலற்ற நிலையான மோசனம் எனப்படுவது. "அன்யத்ர தர்மாத் அன்யத்ர அதர்மாத் அன்யத்ர அஸ்மாத் க்ருதாகிருதாத் அன்யத்ர பூதாச்ச பவ்யாச்ச" (எது தர்மத்திலிருந்து, அதர்மத்திலிருந்தும், காரியத்திலிருந்தும், காரணத்திலிருந்தும், கடந்த காலத்திலிருந்தும். எதிர்காலத்திலிருந்தும் வேறுபட்டதோ) என்பதான ஷ்ருதிகளும் அதனால் அதுவே பிரம்மம் எதனை குறித்த அறியும் ஆசையானது, இங்கு கூற துவங்கப்பட்டதோ அது இங்கு செய்யப்படும் செயலின் அங்கமாக உபதேசிக்கப்பட்டாலும், அந்த காரியத்தினாலும் அடையப்படுவது மோசனம் என்று மோசனத்தினை ஏற்றாலும், அநித்தியமே (மோசனதானது) ஆகும் அவ்வாறான நிலை உண்டாகும் போது, கூறப்பட்ட கர்ம பலனில் ஏற்ற-தாழ்வு உடையதாக இருப்பதில், அநித்தியமானதில் இருக்கும் ஒரு விசேஷ நிலையே மோசனம் என்று ஆகும். நித்திய மானதாகவே மோசனம், அதனை (மோசனதானதை) ஏற்பவர்கள் எல்லோராலும் ஏற்கப்படுகிறது. அதனால் கர்மத்தின் அங்கமாக பிரம்ம உபதேசமானது செய்யப்படுவது இயலாது. அதுமட்டுமல்லாமல், "பிரம்மவேத பிரம்மமவ பவதி" (பிரம்மத்தை உணர்ந்தவர் பிரம்மமாகவே ஆகிறார்), "சுத்யந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மின் திருஷ்டே பராவரே" (அவருடைய கர்மங்களும் அழிவடைகின்றது அந்த பாரவர பிரம்மத்தை சாசனாத்காரம் செய்த நிலையில்), "ஆனந்தோ பிரம்மணோ வித்வான் ந பிபேதி குதஸ்சன" (ஆனந்தம் பிரம்மம் என்ற அறிந்தவர் எதனாலும் பயம் அடைவதில்லை), "அபயம் வை ஜனகோ ப்ராப்தோஸி" (ஜனகனே, பயமற்ற நிலையினை அடைந்துவிட்டாய்), "ததாத்மானமேவாவேதாஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி தஸ்மாத் தத் ஸர்வமபவத்" (தன்னுடைய ஆத்மாவின்னையே அறிந்தவன் "நான் பிரம்மமாவேன்" என்று அதனால் அது எல்லாமாக ஆனார்) "தத்ர கோ மோஹ க ஷோக ஏகத்வமனுபஷ்யத்" (அங்கு என்ன மதிமயக்கம், என்ன சோகம் பிரிவற்ற நிலையினை அறிந்தவருக்கு) என்பது முதலான ஷ்ருதிகள் பிரம்ம வித்தையினை அடைந்த பின்னர் மோசனத்தினை காண்பித்து இடையில் வேறு செயல்களை நிராகரிக்கின்றது.

तथा 'तद्धैतत्पश्यन्नृषिर्वाग्देवः प्रतिपेदेऽहं मनुरभवं सूर्यश्च ' इति ब्रह्मदर्शनसर्वात्मभावयोर्मध्ये कर्तव्यान्तरवारणायोदाहार्यम् -- यथा 'तिष्ठन्नायति ' इति तिष्ठतिगायत्योर्मध्ये तत्कर्तृकं कार्यान्तरं नास्तीति गम्यते। 'त्वं हि नः पिता योऽस्माकमविद्यायाः परं पारं तारयसि ' 'श्रुतं ह्येव मे भगवद्दृशेभ्यस्तरति शोकमात्मविदिति; सोऽहं भगवः शोचामि, तं मा भगवाञ्छोकस्य पारं तारयतु ' 'तस्मै मृदितकषायाय तमसः पारं दर्शयति भगवान्सनात्कुमारः ' इति चैवमाद्याः श्रुतयो मोक्षप्रतिबन्धनिवृत्तिमात्रमेवात्मज्ञानस्य फलं दर्शयन्ति।

இவ்வாறே, "ததைதத்பஷ்யன்ந்ருஷிர் வாமதேவ: ப்ரதிபேதே அஹம் மஹாரபவம் ஸீர்யஸ்ச" (இந்த பரமாத்மாவின்னை நானே இது என்று அறிந்த ரிஷி வாமதேவர் அந்த பரமாத்ம சவரூபத்தை அடைந்து "நானே மஹி" "நானே சூரியன்" என்று அறிந்தவர்) என்று பிரம்மத்தினை அறிதற்கும் சர்வாத்ம பாவத்திற்கும் இடையில் வேறு எந்த செயலும் இல்லை என்பதற்கு உதாரணமாக அறியப்படுகிறது. எவ்வாறு அமர்ந்துகொண்டு பாடுகிறார் என்பதில் அமர்தல் மற்றும் பாடுதலுக்கு இடையில் அவர் செய்வதாக வேறு எந்த செயலும் இல்லை என்று அறியப்படுகிறது. "த்வம் ஹி ந பிதா யோ அஸ்மாகம் அவித்யாயா: பரம் பாரம் தாரயஸி" (நீயே எங்கள் தந்தையாவீர், எவர் எங்களை அவித்தையிலிருந்து அக்கரைக்கு கடத்தினீர்களோ), "ஷ்ருதம் ஹ்யேவ மே பகவத்ருஷேப்யஸ்தரதி ஷோகமாத்த்மவிதிதி ஸோஹம் ஷோசாமி தம் மா பகவன் ஷேகாஸ்ய பாரம் தாரயது" (நான் நிச்சயமாக தங்களைப் போன்ற ரிஷிகளிடம் கேள்விபட்டுள்ளேன், ஆத்மாவை அறிந்தவர் துன்பத்தை கடக்கிறார் என்று அப்படிப்பட்ட நான் மிகவும் துன்பத்தில் உள்ளேன் என்னை, பகவனே, தாங்கள் துன்பத்திலிருந்து

விடுவியுங்கள்), “தஸ்மை ம்ருதிதகஷாயாய தமஸ: பாரம் தர்ஷயதி பகவான் ஸனத்குமார:” (அப்படிப்பட்ட தூய்மையானவரை இருளிலிருந்து (அவித்தை) கடத்தி (வெளியேற்றி) பரமாத்மாவை காண்பித்தார், பகவான் சனத்குமாரர்) என்று இவ்வாறான ஷ்ருதிகள் மோக்ஷத்திற்கு தடையினை நீக்குவது மட்டுமே ஆதமஞானத்தின் பலன் என்று காண்பிக்கின்றது.

तथा च आचार्यप्रणीतं न्यायोपबृंहितं सूत्रम् -- 'दुःखजन्मप्रवृत्तिदोषमिथ्याज्ञानानामुत्तरोत्तरापाये तदनन्तरापायादपवर्गः ' इति । मिथ्याज्ञानापायश्च ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानाद्भवति ।

அதுபோல, ஆசாரியாராள் இயற்றப்பட்ட நியாயம் (யுக்தி) சூழ்ந்ததான சூத்திரம் “துக்கஜன்மப்ரவ்ருத்தி தோஷமித்யாஞானானாம் உத்தோரோத்தராபாவே ததனந்தராபாயாதபவர்க:” (துன்பம், பிறப்பு, பிரவிருத்தி, தர்மம், அதர்மம், தோஷம், மித்யாஞாம் இவையில் காரணமான பின்னுள்ளது அழிவதால் அதன் கரியமான முன்னுள்ளது அழிகின்றது. அதனால் மோக்ஷம் உண்டாகிறது) என்று. மித்யாஞானம் நீங்குவது என்பது பிரம்ம-ஆத்மா இரண்டற்றது என்ற ஞானத்தால் உண்டாகின்றது.

न चेदं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानं संपद्रूपम् -- यथा 'अनन्तं वै मनोऽनन्ता विश्वेदेवा अनन्तमेव स तेन लोकं जयति ' इति । न चाध्यासरूपम् -- यथा 'मनो ब्रह्मेत्युपासीत ' आदित्यो ब्रह्मेत्यादेशः ' इति च मनआदित्यादिषु ब्रह्मदृष्ट्यध्यासः ।

இந்த பிரம்ம-ஆத்மா இரண்டற்றது (பிரிவற்றது) என்ற ஞானமானது சம்பதரூபம் அல்ல. அதாவது, “அனந்தம்வை மனோ அனந்தா விஷ்வே தேவாஅனந்தமேவ ஸ தேன லோகம் ஜயதி” (இந்த மனதானது அனந்தம் இந்த விஷ்வேதேவனானவர் அனந்தம் அதனால் (மனதில் விஷ்வேதேவன் என்ற புத்தியால்) அவர் அனந்தமான லோகத்தை அடைகிறார்) என்று. அத்யாசரூபமும் அல்ல, அதாவது, “மனோ பிரம்மேதியுபாசீத” (மனதை பிரம்மம் என்று உபாசனை செய்வீர்களாக), “ஆதித்யோ பிரம்மேத்யுபாசீத” (சூரியனை பிரம்மம் என்று உபாசனை செய்வீர்களாக) என்று மனது, சூரியன் முதலியவையில் பிரம்மம் என்ற பார்வை அத்யாசம்.

नापि विशिष्टक्रियायोगनिमित्तम् 'वायुर्वाव संवर्गः ' प्राणो वाव संवर्गः ' इतिवत् । नाप्याज्यावेक्षणादिकर्मवत्कर्माङ्गसंस्काररूपम् । संपदादिरूपे हि ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानेऽभ्युपगम्यमाने, 'तत्त्वमसि ' 'अहं ब्रह्मास्मि ' 'अयमात्मा ब्रह्म ' इत्येवमादीनां वाक्यानां ब्रह्मात्मैकत्ववस्तुप्रतिपादनपरः पदसमन्वयः पीड्येत ।

இது விசேஷமான சொல் காரணமாக உண்டாவது அல்ல, “வாயுர்வாவ ஸம்வர்க” (வாயுவே சம்வர்கம்), “பிராணோ வாவ ஸம்வர்க” (பிராணனே சம்வர்கம்) என்பதுபோல நெய்யினை நோக்குவதால் உண்டாகும் சம்ஸ்காரம் போல் சம்ஸ்காரரூபமும் அல்ல. சம்பத் முதலிய ரூபமாக பிரம்ம-ஆத்மா பிரிவற்ற ஞானத்தை ஏற்றால், “தத்வமஸி” (அது நீ ஆகிறாய்), “அஹம் பிரம்மாஸ்மி” (நான் பிரம்மம் ஆகிறேன்), “அயமாத்மா பிரம்ம” (இந்த ஆத்மாவே பிரம்மம்) என்பத முதலான வாக்கியங்களின் பிரம்ம-ஆத்மாவின் பிரிவற்ற நிலையினை உணர்த்துதல் இயலாதுபோகும்.

'भिद्यते हृदयग्रन्थिश्छिद्यन्ते सर्वसंशयाः ' इति चैवमादीन्यविद्यानिवृत्तिफलश्रवणान्युपरुध्येरन् । 'ब्रह्म वेद ब्रह्मैव भवति ' इति चैवमादीनि तद्भावापत्तिवचनानि संपदादिरूपत्वे न सामञ्जस्येनोपपद्येरन् । तस्मान्न संपदादिरूपं ब्रह्मात्मैकत्वविज्ञानम् । अतो न पुरुषव्यापारतन्त्रा ब्रह्मविद्या । किं तर्हि, प्रत्यक्षादिप्रमाणविषयवस्तुज्ञानवद्वस्तुतन्त्रैव । एवंभूतस्य ब्रह्मणस्तज्ज्ञानस्य च न कयाचिद्युक्त्या शक्यः कार्यानुप्रवेशः कल्पयितुम् ।

“பித்யதே ஷ்ருதய கிரந்திஷ்சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஷயா:” (அறுபடுகின்றது எல்லா இதய முடிச்சுகளும் அழிபடுகின்றது எல்லா சந்தேகமும்) என்பத முதலியன அவித்தை நீங்குவதான பலன்களை குறிக்கும் வாக்கியங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டதாக ஆகிவிடும். “பிரம்மவேத பிரம்மவை பவதி” (பிரம்மத்தை அறிந்தவர் பிரம்மமாகவே இருக்கிறார்) என்பதான அப்படிப்பட்ட நிலையினை குறிக்கும் வாக்கியங்களானது சம்பத் முதலியதை ஏற்கும் நிலையில் நியாயம் ஆவது இயலாது. அதனால், சம்பத் முதலிய ரூபமானது அல்ல பிரம்ம - ஆத்மா பிரிவற்ற நிலையினை குறிக்கும் அறிவானது. அதனால். புருஷ வியாபார (செயல்பாடு) தந்திரம் (கட்டுப்பாட்டது) அல்ல பிரம்ம வித்யையானது. பின் அது என்ன, என்றால், பிரத்யக்ஷம் முதலிய பிரமாணத்திற்கு

விஷயமான விஷயத்தின் ஞானத்தினை போன்று வஸ்துவிற்கு கட்டுபட்டது. இப்படிப்பட்ட பிரம்மத்தினையும் அதன் ஞானத்தையும் எப்படிப்பட்ட தர்கத்தின் உதவியோடும் காரியத்தினோடு சம்பந்தப்படுத்துவது என்பது இயலாது.

न च विदिक्रियाकर्मत्वेन कार्यानुप्रवेशो ब्रह्मणः -- 'अन्यदेव तद्विदितादथो अविदितादधि ' इति विदिक्रियाकर्मत्वप्रतिषेधात्, 'येनेदं सर्वं विजानाति तं केन विजानीयात् ' इति च। तथोपास्तिक्रियाकर्मत्वप्रतिषेधोऽपि भवति -- 'यद्वाचानभ्युदितं येन वागभ्युद्यते ' इत्यविषयत्वं ब्रह्मण उपन्यस्य, 'तदेव ब्रह्म त्वं विद्धि, नेदं यदिदमुपासते ' इति।

விதி (அறிவு) என்ற செயலிற்கு கர்மமான காரியத்தோடும் கூட அதனை நாம் சம்பந்தப்படுத்துவது இயலாது “அன்யதேவ விதிதாத் அதோ அவிதிதாதத்”(அறிந்ததை காட்டிலும் வேறுபட்டது, அறியாததை காட்டிலும் வேறுபட்டது) என்று அறிவு என்ற கர்மமானது நிராகரிக்கப்பட்டதால், “யேன இதம் சர்வம் விஜானாதி தம் கேன விஜானீயாத்” (எதன் மூலம் இதனை எல்லாம் அறிகின்றோமோ அதனை எது மூலம் அறிவது) என்பதும் கூட அதுபோல உபாசனை என்ற கர்மத்தின் நிராகரணமும் உண்டாகின்றது. “யத்வாசா அனப்யுதிதம் யேன வாகப்யுத்யதே” (எதனை வாக்கு மூலம் நலம் அறிவது இயலாதோ, ஆனால் எது வாக்கினை அறிகின்றதோ) என்று பிரம்மம் எதன் விஷயமும் ஆவதில்லை என்று கூறிவிட்டு, “ததேவ பிரம்மத்வம் வித்தி நேதம் எதிதம் உபாஸதே” (அதுவே பிரம்மம் என்று அறிவாயாக எதனை உபாசனை செய்கின்றாயோ அதுவல்ல) என்று கூறுகின்றது.

अविषयत्वे ब्रह्मणः शास्त्रयोनित्वानुपपत्तिरिति चेत्, न; अविद्याकल्पितभेदनिवृत्तिपरत्वाच्छास्त्रस्य। न हि शास्त्रमिदं तथा विषयभूतं ब्रह्म प्रतिपादयिषति। किं तर्हि, प्रत्यगात्मत्वेनाविषयतया प्रतिपादयत् अविद्याकल्पितं वेद्यवेदितृवेदनादिभेदमपनयति। तथा च शास्त्रम् -- 'यस्यामतं तस्य मतं मतं यस्य न वेद सः। अविज्ञातं विजानतां विज्ञातमविजानताम् ' 'न दृष्टेर्द्रष्टारं पश्येर्न श्रुतेः श्रोतारं शृणुया न मतेर्मन्तारं मन्वीथा न विज्ञातेर्विज्ञातारं विजानीयाः ' इति चैवमादि। अतोऽविद्याकल्पितसंसारित्वनिवर्तनेन नित्यमुक्तात्मस्वरूपसमर्पणात् मोक्षस्यानित्यत्वदोषः।

பிரம்மமானது விஷயமாகாது போனால் சாஸ்திரத்தின் பிரமாணம் நிலைபடாது போகும் என்று கூறினால். தவறு, அவித்தையால் கற்பனை செய்யப்பட்ட பிறிவினை நிராகரிப்பதாக இருப்பதால் சாஸ்திரம் பிரயோஜனம் உடையதாகிறது. சாஸ்திரமானது பிரம்மத்தின் “இது” என்று விஷயமாக குறிப்பிடவில்லை பின் எவ்வாறு நிரூபிக்கின்றது என்றால், தன்னுடைய ஆத்மாவாக விஷயமாகாத தன்மையினை நிரூபித்து அவித்தையால் கற்பனை செய்யப்பட்டதான அறியப்படுவது, அறிபவர், அறியும் முறை என்ற பிரிவினை நீக்குகின்றது. இதனையே சாஸ்திரம் “யஸ்யா மதம் தஸ்ய மதம், மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ:” (எவர் அறியவில்லையோ (விஷயமாக) அவர் அறிவார், எவர் அறிவாரோ (விஷயமாக) அவர் அறிவதில்லை), “ந த்ருஷ்டேர்த்ரஷ்டாரம் பஷ்யோ” (பார்வை பார்பாணை அறிவதில்லை), “ந விஞ்ஞாதோ விஞ்ஞாதாரம் விஜானீயாத்” (அறிவு அறிபவரை அறிவது இல்லை) என்பது முதலானவை. அதனால், அவித்தையால் கற்பனை செய்யப்பட்ட சம்சாரத்தன்மையினை நிராகரிப்பது மூலம் நித்திய முக்தரான தன்னுடைய ஆத்ம சுவபாவத்தை அடைவிப்பதால் மோகமானது அனித்தியம் என்ற தோஷம் உண்டாவதில்லை.

यस्य तूपाद्यो मोक्षः, तस्य मानसं वाचिकं कायिकं वा कार्यमपेक्षत इति युक्तम्। तथा विकार्यत्वे च। तयोः पक्षयोर्माक्षस्य ध्रुवमनित्यत्वम्। न हि दध्यादि विकार्यम् उत्पाद्यं वा घटादि नित्यं दृष्टं लोके। न च आप्यत्वेनापि कार्यपेक्षा, स्वात्मस्वरूपत्वे सत्यनाप्यत्वात्; स्वरूपव्यतिरिक्तत्वेऽपि ब्रह्मणो नाप्यत्वम्, सर्वगतत्वेन नित्याप्तस्वरूपत्वात्सर्वेण ब्रह्मण आकाशस्येव।

எவருக்கு மோகமானது உத்பாத்யமோ (உண்டு செய்க்கப்படுவதோ) அவருக்கு மானசீகமானதோ, காயிகமானதோ (உடல்) அல்லது வாசிகமானதோ (வாக்கு) என்பதான வகைப்பட்ட காரியத்தை எதிர்பார்க்கின்றது என்பது நியாயம். அதுபோல, விகாரி (மாற்றம்) என்று ஏற்றாலும்கூட, இந்த இரண்டு நிலையிலும் மோகமானது நிச்சயம் அநித்தியம் என்றாகும். தயிர் முதலிய விகாரியமோ பாணை முதலிய உத்பாதியமோ நித்தியமாக ஆவது உலகத்தில் காணப்படுவது இல்லை. அதுமட்டுமல்லாமல், ஆப்யமாக (அடையப்படுவதாக), பிரம்ம(ஞானத்தால்), இருந்தாலும் அது எந்த செயலினையும் எதிர்ப்பார்பதில்லை, தன்னடைய இயல்பானதால் (சுவரூபமானதால்) அது எந்த செயலினையும் எதிர்ப்பார்பதில்லை, தன்னுடைய இயல்பானதால் (சுவரூபமானதால்) அது அடையப்படுவது ஆவதியலாது என்பதால் தன் சுவரூபத்திலிருந்து வேறுபட்டதாக இருந்தாலும் கூட பிரம்மமானது ஆப்யமாக இருத்தல் இயலாது எல்லா இடத்திலும் வியாபித்திருப்பதால் எப்பொழுதும் அடையப்பட்டதாக இருப்பதால் பிரம்மமானது ஆகாயத்தைப்போல.

नापि संस्कार्यो मोक्षः, येन व्यापारमपेक्षेत। संस्कारो हि नाम संस्कार्यस्य गुणाधानेन वा स्यात्, दोषापनयनेन वा। न तावद्गुणाधानेन संभवति, अनाधेयातिशयब्रह्मस्वरूपत्वान्मोक्षस्य। नापि दोषापनयनेन, नित्यशुद्धब्रह्मस्वरूपत्वान्मोक्षस्य। स्वात्मधर्म एव सन् तिरोभूतो मोक्षः क्रिययात्मनि संस्क्रियमाणेऽभिव्यज्यते -- यथा आदर्शो निघर्षणक्रियया संस्क्रियमाणे भास्वरत्वं धर्म इति चेत्, न; क्रियाश्रयत्वानुपपत्तेरात्मनः। यदाश्रया क्रिया, तमविकुर्वती नैवात्मानं लभते। यद्यात्मा स्वाश्रयक्रियया विक्रियेत, अनित्यत्वमात्मनः प्रसज्येत। 'अविकार्योऽयमुच्यते ' इति चैवमादीनि वाक्यानि बाध्येरन्। तच्चानिष्टम्। तस्मान्न स्वाश्रया क्रिया आत्मनः संभवति। अन्याश्रयायास्तु क्रियाया अविषयत्वान्न तयात्मा संस्क्रियते।

அதுபோல, மோகஷமானது சம்ஸ்காரியமாக இருத்தலும் இயலாது என்பதால் அது எந்த ஒரு செயலையும் எதிர்பார்ப்பது இயலாது. சம்ஸ்காரம் என்றால், சம்ஸ்காரிக்கப்படுவதற்கு புதிய குணத்தை கொடுப்பதோ அல்லது அதன் தோஷத்தை நீக்குவதோ என்பதால், இங்கு குணத்தை கொடுப்பது என்பது இயலாது ஏனென்றால் மோகஷம் எந்த வித குணமும் அற்றது என்பதால். அதுபோல, தோஷத்தை நீக்குவது என்பதும் இயலாது, மோகஷம் நித்தியமானது, சுத்தமானது, பிரம்ம சுவரூபம் என்பதால். ஆனால், தன்னுடைய தர்மங்கள் மறைந்திருப்பதான நிலையில் செயல்பாட்டால் சம்ஸ்காரம் செய்யப்படுவதால் வெளிப்படுகின்றது மோகஷம். எவ்வாறு கண்ணாடியானது தூய்மைப்படுத்தப்படுவதால் அதன் பிரதிபலிக்கும் சக்தி வெளிப்படுவதுபோல என்றால், தவறு, ஆத்மாவானது எந்த செயலுக்கும் ஆஷ்ரயமாக (சார்பாக) இருத்தல் இயலாது. எதனை சார்ந்ததாக செயலானது இருக்கின்றதோ அது மாற்றமடையாமல் தன் சுவரூபத்தை அடைவது இயலாது. ஆனால், ஆத்மா தன்னுடைய இருப்பில் சார்புள்ளதான செயலினால் மாற்றமடைவதாக இருந்தால், ஆத்மா அனித்தியம் என்ற நிலையினை அடையும். "அவிகாரியோ அயமுச்ச்யதே" (ஆத்மா மாற்றமடையாதது என்று கூறுவர்) என்பதான வாக்கியங்கள் நிராகரிக்கப்பட்டதாக ஆகும். அது நமக்கு விருப்பமில்லை. அதனால், ஆத்மாவினை சார்ந்திருப்பதான செயலானது இருத்தல் இயலாது மற்றவையில் நிலைபட்டதான செயலானது ஆத்மாவிற்கு விஷயமாகாததால் (எந்த சம்பந்தமும் அற்றதால்) அதனாலும் ஆத்மா சம்ஸ்காரிக்கப்படுதல் இயலாது.

ननु देहाश्रयया स्नानाचमनयज्ञोपवीतधारणादिकया क्रियया देही संस्क्रियमाणो दृष्टः, न; देहादिसंहतस्यैवाविद्यागृहीतस्यात्मनः संस्क्रियमाणत्वात्। प्रत्यक्षं हि स्नानाचमनादेर्देहसमवायित्वम्। तथा देहाश्रयया तत्संहत एव कश्चिदविद्यात्मत्वेन परिगृहीतः संस्क्रियत इति युक्तम्। यथा देहाश्रयचिकित्सानिमित्तेन धातुसाम्येन तत्संहतस्य तदभिमानिन आरोग्यफलम्, 'अहमरोगः' इति यत्र बुद्धिरुत्पद्यते -- एवं स्नानाचमनयज्ञोपवीतधारणादिकया 'अहं शुद्धः संस्कृतः' इति यत्र बुद्धिरुत्पद्यते, स संस्क्रियते। स च देहेन संहत एव। तेनैव अहंकरत्रा अहंप्रत्ययविषयेण प्रत्ययिना सर्वाः क्रिया निर्वर्त्यन्ते। तत्फलं च स एवाश्नाति, 'तयोरन्यः पिप्लं स्वाद्वत्ति अनश्नन्नन्योऽभिचाकशीति' इति मन्त्रवर्णात् -- 'आत्मेन्द्रियमनोयुक्तं भोक्तेत्याहुर्मनीषिणः' इति च।

ஆனால், உடலை சார்ந்திருப்பதான குளித்தல், ஆசமனம் செய்தல், பூணூல் அனிதல் முதலிய செயல்கள் மூலம் ஜீவாத்மா சம்ஸ்காரம் செய்யப்படுவது காணப்படுகிறது, என்றால். தவறு, உடல் முதலிய கூட்டத்தோடு சேர்ந்ததான அவித்தையில் பிரதிபலிக்கும் ஆத்மாவே அங்கு சம்ஸ்காரிக்கப்படுவதாக ஏற்கப்படுவதால். குளியல், ஆசமனம் முதலிய செயல்கள் உடலை சார்ந்ததாக இருப்பது என்பது பிரத்யஷமே. அப்படி இந்த உடல் முதலியவையோடு சம்பந்தப்பட்டவராக இருப்பவரே, அவித்தையால் அதனை ஆத்மாவாக அடையந்தவரே சம்ஸ்காரம் செய்யப்படுகிறார் என்பது நியாயமாகும். உதாரணத்திற்கு, உடலை சார்ந்ததான சிகிச்சை காரணமாக தாதுக்களானது சமான் நிலையினை அடைவதால், அது கூடியவர் , அதனோடு அபிமானம் உள்ளவருக்கு ஆரோகியம் எனப்படும் பலன் உண்டாகிறது, "நான் ரோகமற்றவன்" என்ற அறிவானது அவருக்கு உண்டாகின்றது. அதுபோல, குளியல், ஆசமனம், பூணூல் முதலியதால் "நான் தூய்மையானவன், சம்ஸ்காரிக்கப்பட்டவன்" என்ற புத்தியானது எவருக்கு உண்டாகிறதோ அவர் சம்ஸ்காரிக்கப்பட்டவராகிறார். அவரும் உடலோடு சம்பந்தப்பட்டவரே ஆகிறார். அவரே நிச்சயம், நான் செய்பவர் என்ற அஹங்காரத்தின் விஷயமானதோடு எல்லா செயலினையும் செய்யவராகவும் அதன் பலனை அனுபவிப்பவரும் ஆவார். "தயோரன்ய: பிப்பலம்ஸ்வாத்வத்யனஷனன்யோ அபிசாகஷீதி" (அதனில் ஒன்று பழத்தை (கர்மபலனை) அனுபவிக்கின்றது, மற்றொன்று உண்ணாமல் சாஷ்டியாக பற்றற்று இருக்கின்றது) என்ற மந்திரமும் இதனையே கூறுகிறது. "ஆத்மேந்திரியமனோயுத்தம் போக்தேத்யாஹ்ராமனீஷிண:" (உடல், புலன் மற்றும் மனது கூடியதான ஆத்மாவை போக்தா (அனுபவிப்பவர்) என்பார் அறிவுள்ளவர்கள் என்றும் கூட).

तथा 'एको देवः सर्वभूतेषु गूढः सर्वव्यापी सर्वभूतान्तरात्मा। कर्माध्यक्षः सर्वभूताधिवासः साक्षी चेता केवलो निर्गुणश्च' इति, स पर्यागाच्छुक्रमकायमव्रणमस्नाविरं शुद्धमपापविद्धम् ' इति, च -- एतौ मन्त्रावनाधेयातिशयतां नित्यशुद्धतां च ब्रह्मणो दर्शयतः।

ब्रह्मभावश्च मोक्षः। तस्मान्न संस्कार्योऽपि मोक्षः। अतोऽन्यन्मोक्षं प्रति क्रियानुप्रवेशद्वारं न शक्यं केनचिद्वर्शयितुम्। तस्माज्ज्ञानमेकं मुक्त्वा क्रियाया गन्धमात्रस्याप्यनुप्रवेश इह नोपपद्यते।

அதுபோல “ஏகோ தேவ ஸர்வபூதேஷு கூட ஸர்வவ்யாபி ஸர்வ பூதாந்தராத்மா கர்மாத்யசஷு: ஸர்வபூதாதிவாஸ: ஸாசஷீசேதா கேவலோ நிர்குணஸ்ச” (எல்லா பூதங்களிலும் பிரிவற்ற தானே ஒளிக்கின்ற ரகசியமான, எல்லா இடத்திலும் வியாபித்திருக்கும், எல்லா ஜீவனிலும் (போக்தா) அந்தராத்மாவாக இருக்கும், கர்மத்தின் அதிஷ்டாத்தாவாக உள்ள, பிராணிகளில் இருக்கும் அதன் எல்லாவற்றிற்கும் சாசஷியான, எல்லாவற்றிற்கும் சைத்தன்யத்தை தரும் நிர்குணமான தூய்மையான ஆத்மா உள்ளது. என்று, “ஸ பர்யகாத் ஷீத்தமகாயமவ்ரணமஸ்னாவிரம்ஷுத்தமபாபவித்தம்” (அது (ஆத்மா) எல்லா இடத்திலும் வியாபித்திருப்பது தூய்மையானது, உடலற்றது, அழிவற்றது, மாமிசம் முதலிய ஸ்தூல உடலற்றது பாவமற்றதும் ஆகும்) என்பதானதுமான மந்திரங்கள் எந்தவொரு மாற்றமும் சேர்க்கமுடியாத நித்திய சுத்தத்தன்மையினை பிரம்மத்தினுடையதாக காண்பிக்கின்றது, அந்த பிரம்ம நிலையே மோசஷம் ஆகும். அதனால், மோசஷம் சம்ஸ்காரியமானதும் அல்ல. இதனைத்தவிர வேறு செயலினையும் மோசஷத்தில் காண்பித்தல் இயலானது. அதனால் ஞானத்தினை தவிர எந்தவொரு செயலின் வாசனையும்கூட மோசஷத்தில் இருத்தல் இயலாது என்பது தெளிவாகிறது.

ननु ज्ञानं नाम मानसी क्रिया, न; वैलक्षण्यात्। क्रिया हि नाम सा, यत्र वस्तुस्वरूपनिरपेक्षैव चोद्यते, पुरुषचित्तव्यापाराधीना च, यथा -- 'यस्यै देवतायै हविर्गृहीतं स्यात्तां मनसा ध्यायेद्वष्ट करिष्यन्' इति, 'संध्यां मनसा ध्यायेत्' इति चैवमादिषु। ध्यानं चिन्तनं यद्यपि मानसम्, तथापि पुरुषेण कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुं शक्यम्, पुरुषतन्त्रत्वात्। ज्ञानं तु प्रमाणजन्यम्। प्रमाणं च यथाभूतवस्तुविषयम्। अतो ज्ञानं कर्तुमकर्तुमन्यथा वा कर्तुम् न शक्यम्। केवलं वस्तुतन्त्रमेव तत्; न चोदनातन्त्रम्, नापि पुरुषतन्त्रम्; तस्मान्मानसत्वेऽपि ज्ञानस्य महद्वैलक्षण्यम्।

ஆனால், ஞானம் என்பது மனதினால் செய்யப்படும் செயலே என்றால், தவறு, அதனிலிருந்து வேறுபட்டது செயல் என்படுவது என்னவென்றால், எது வஸ்துவின் சுவரூபத்தை எதிர்பார்க்காமலேயே எது விதிக்கப்படுகின்றதோ, அதோடு, புருஷனின் சித்தத்தின் செயலிற்கு (சங்கல்பத்திற்கு) அதீனமாகவும் இருப்பது. உதாரணத்திற்கு, “யஸ்ய தேவதாயை ஹவிர்க்ருஹீதம் ஸ்யாத் தாம் மனஸா த்யாயேத் வஷட் கரிஷியன்” (எந்த தேவதைக்காக ஹவிஸ் அன்னம் கிரகிக்கப்பட்டதோ அதனை மனதால் தியானிக்கவும் வஷட் என்று கூறி) என்று, “ஸந்தியாம் மனஸா த்யாயேத்” (ஸந்தியா தேவதையினை மனதினால் தியானிக்கவும்) என்பது முதலியவைகள் தியானம், அதாவது சிந்தனையானது மானசமாக இருந்தாலும் புருஷனால் செய்வதிலும், செய்யாமல் இருத்தல் இயலும், அல்லது வேறுபோல செய்வது இயலும், புருஷனுக்கு கட்டுப்பட்டது (புருஷதந்திரம்) என்பதால். ஞானமே பிரமாணத்தினால் உண்டாவது பிரமாணம் என்பது எது எவ்வாறு உள்ளதோ அதனை குறித்த அறிவு என்பதால், ஞானமானது செய்வது, செய்யாமலிருப்பது, வேறுபோல செய்வது என்பது இயலாது. அது வஸ்துதந்திரம் (வஸ்துவிற்கு கட்டுப்பட்டது) மட்டுமே ஆகும். அது விதியினால் கட்டுப்படுத்தப்படுவதாக அல்லது புருஷனால் கட்டுப்படுவதோ (சோதனாதந்திரம் அல்லது புருஷதந்திரம்) அல்ல. அதனால் மனதினால் செய்யப்படுவதாக இருந்தாலும் ஞானமானது மிகவும் வேறுபட்டது.

यथा च 'पुरुषो वाव गौतमाग्निः' 'योषा वाव गौतमाग्निः' इत्यत्र योषित्पुरुषयोरग्निबुद्धिर्मानसी भवति; केवलचोदनाजन्यत्वात् क्रियैव सा पुरुषतन्त्रा च; या तु प्रसिद्धेऽग्नावग्निबुद्धिः, न सा चोदनातन्त्रा; नापि पुरुषतन्त्रा; किं तर्हि, प्रत्यक्षविषयवस्तुतन्त्रैवेति ज्ञानमेवैतत्; न क्रिया -- एवं सर्वप्रमाणविषयवस्तुषु वेदितव्यम्। तत्रैवं सति यथाभूतब्रह्मात्मविषयमपि ज्ञानं न चोदनातन्त्रम्।

எவ்வாறு “புருஷோ வாவ கௌதாமாக்னி” (புருஷனே நிச்சயமாக, கௌதாமா, அக்னி ஆகிறார்), “யோஷா வாவ கௌதாமாக்னி” (பெண்ணே நிச்சயமாக, கௌதாமா, அக்னி ஆகிறாள்) என்பதில் ஆண், பெண்ணில் அக்னி என்கிற அறிவு மனதிற்கு உட்பட்ட செயலாக இருக்கின்றது. அது விதியினால் மட்டும் அடையப்படுவதாக இருப்பதால் செயலே ஆகும். புருஷனுக்கு கட்டுப்பட்டதும் ஆகும். ஆனால், அக்னியில் அக்னி புத்தியான, எல்லோரும் அறிந்தது, விதியினால் அறியப்படுவதும் அல்ல, புருஷனுக்கு கட்டுப்பட்டதும் அல்ல, வேறு எப்படிப்பட்டது என்றால் பிரத்யசஷ விஷயமான வஸ்துதந்திரமே என்பதால் அது ஞானமாகின்றது கிரியை அல்ல.

இவ்வாறே எல்லா பிரமாண விஷயத்திலும் என்று அறியவேண்டும். இது இவ்வாறு என்பதால் பிரம்ம-ஆத்மா விஷயத்தை குறித்த ஞானமும் கூட விதியினால் அடையப்படுவது அல்ல.

तद्विषये लिङादयः श्रूयमाणा अपि अनियोज्यविषयत्वात्कुण्ठीभवन्ति उपलादिषु प्रयुक्तक्षुरतैक्षण्यादिवत्, अहेयानुपादेयवस्तुविषयत्वात्। किमर्थानि तर्हि 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः श्रोतव्यः' इत्यादीनि विधिच्छायानि वचनानि? -- स्वाभाविकप्रवृत्तिविषयविमुखीकरणार्थानीति ब्रूमः। यो हि बहिर्मुखः प्रवर्तते पुरुषः 'इष्टं मे भूयादनिष्टं मा भूत्' इति, न च तत्रात्यन्तिकं पुरुषार्थं लभते, तमात्यन्तिकपुरुषार्थवाञ्छिनं स्वाभाविकात्कार्यकरणसंघातप्रवृत्तिगोचराद्विमुखीकृत्य प्रत्यगात्मस्रोतस्तया प्रवर्तयन्ति 'आत्मा वा अरे द्रष्टव्यः' इत्यादीनि;

அதனை குறித்த விஷயத்தில் லிங் முதலிய (வினை வேற்றுமைகள்) கூறப்பட்டாலும் கூட அது கட்டுப்படும் விஷயம் ஆகாததால் அது சக்தியற்றதாகிறது (புருஷனை பிரவிருத்திப்பதில்) எவ்வாறு கல்லில் பிரயோகிக்கப்பட்ட கத்தியோ, அதுபோல, கொள்ளுதல்-தள்ளுதல் அல்லாத வஸ்துவின் விஷயமானதால். பின்னர் என்ன காரணத்திற்காக, “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய: ஷ்ரோதவ்ய:” (ஆத்மாவின்னையே நிச்சயமாக, காணவேண்டும், கேட்கவேண்டும்) என்பதான விதியின் தோற்றமுடையதாக வாக்குகள் என்றால், இயல்பாக உண்டாகும் பிரவிருத்தியிலிருந்து நம்மை நீக்குவதற்காக என்று கூறுவோம். ஏந்தவொரு புருஷர் வெளி முகப்பட்டவராகவே பிரவிருத்திக்கின்றாரோ “எனக்கு நன்மை உண்டாக்கும், தீமை உண்டாக்கக்கூடாது” என்று அதனால் அவர் மேன்மையான புருஷார்த்தத்தை அடைய விரும்புவரை இயல்பாக உண்டாகும் உடல், இந்திரிய கூட்டத்தின் வெளிமுக பிரவிருத்தியிலிருந்து திசைதிருப்பி தன்னுடைய ஆத்மாவினை நோக்கி பிரவிருத்திக்கின்றது, “ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்ய” (ஆத்மாவின்னையே, நிச்சயம் காணவேண்டும்) என்பது முதலியவைகள்.

तस्यात्मान्वेषणाय प्रवृत्तस्याहेयमनुपादेयं चात्मतत्त्वमुपदिश्यते -- 'इदं सर्वं यदयमात्मा' 'यत्र त्वस्य सर्वमात्मैवाभूत्तत्केन कं पश्येत्...केन कं विजानीयात्' 'विज्ञातारमरे केन विजानीयात्' 'अयमात्मा ब्रह्म' इत्यादिभिः। यदप्यकर्तव्यप्रधानमात्मज्ञानं हानायोपादानाय वा न भवतीति, तत्तथैवेत्यभ्युपगम्यते। अलंकारो ह्ययमस्माकम् -- यद्ब्रह्मात्मावगतौ सत्यां सर्वकर्तव्यताहानिः कृतकृत्यता चेति। तथा च श्रुतिः -- 'आत्मानं चेद्विजानीयादयमस्मीति पुरुषः। किमिच्छन्कस्य कामाय शरीरमनुसंज्वरेत्' इति, 'एतद्बुद्ध्वा बुद्धिमान्स्यात्कृतकृत्यश्च भारत' इति च स्मृतिः। तस्मान्न प्रतिपत्तिविधिशेषतया ब्रह्मणः समर्पणम्।।

அந்த ஆத்மாவினை துவங்கியவருக்கு கொள்ளுதல்-தள்ளுதல் இயலாத ஆத்மாவினை உபதேசிக்கின்றது. “இதம் ஸர்வம் யதயமாத்தமா” (இதுவெல்லாம் இந்த ஆத்மாவே), “யத்ர த்வஸ்ய ஸர்வம் ஆத்மவாபூத் தத்கேன கம் விஜானியாத்” (எவருக்கு இது எல்லாம் ஆத்மாவாகவே ஆகிவிட்டதோ அவர் எதன் மூலம் எதனை அறிவார்), “விஞ்ஞாதாரம் அரே கேன விஜானியாத்” (அறிபவர் தன்னை எதன் மூலம் அறிவது), “அயமாத்தமா பிரம்மம்” (இந்த ஆத்மாவே பிரம்மம்) என்பது முதலியவை எந்த செயலினையும் முக்கியமாக ஏற்காததாக ஆத்ம ஞானம் இருந்தாலும், எதனையும் கொள்ளுதல் அல்லது தள்ளுதல் இயலாது என்றாலும் கூட அதனை அவ்வாறு உள்ளதாகவே நாம் ஏற்கின்றோம். எங்களுக்கு இது அலங்காரமே (பெருமையே) பிரம்மா-ஆத்மா நிலையினை அடைந்த நிலையில் எல்லா கடமையும் விட்டுப்போகின்றதும், செய்ததை செய்து முடித்தவரும் ஆகிறார் என்பது. இதனையே ஷ்ருதியும், “ஆத்மானம் சேத்விஜானியாத் அயமஸ்மீதி பூருஷ: கிமிச்சன் கஸ்ய காமாய ஷாரீமனுஸஞ்ஜ்வரேத்” (ஆத்மாவினை அடைந்துவிட்டால் இது நானே என்று, அவர் எதன் மேல் ஆசைபட்டு, எதனின் விருப்பத்தால் இந்த சாரீரத்தில் வாழுவதற்கு விருப்பம் கொள்வார்) என்று “ஏதத் புத்வா புத்திமான் ஸ்யாத் க்ருதகிருத்யஸ்ச பாரத” (பாரத புத்ராஇதனை அறிந்து ஞானியாகவும் செய்வதை செய்தவராகவும் ஆகிறார்.) என்ற ஸ்மிருதியும், அதனால் உபாசனையினை குறிக்கும் விதியாக பிரம்மஞானமானது ஆகுதல் இயலாது.

यदपि केचिदाहुः -- प्रवृत्तिनिवृत्तिविधितच्छेषव्यतिरेकेण केवलवस्तुवादी वेदभागो नास्तीति, तन्न; औपनिषदस्य पुरुषस्यानन्यशेषत्वात् योऽसावुपनिषत्स्वेवाधिगतः पुरुषोऽसंसारी ब्रह्मस्वरूपः उत्पाद्यादिचतुर्विधद्रव्यविलक्षणः स्वप्रकरणस्थोऽनन्यशेषः, नासौ नास्तीति नाधिगम्यत इति वा शक्यं वदितुम्; 'स एष नेति नेत्यात्मा' इत्यात्मशब्दात् आत्मनश्च प्रत्याख्यातुमशक्यत्वात्, य एव निराकर्ता तस्यैवात्मत्वात्।

சிலர் இவ்வாறு கூறுவர் — “பிரவிருத்தி விதி, நிவிருத்தி விதி மற்றும் அதன் அங்கங்களை விதிப்பதான வாக்கியம் விடுத்து பிரம்மத்தை மட்டும் குறிப்பதான வாக்கியம் இல்லை வேதத்தில்” என்று அது தவறு உபநிஷத்தால் அறியப்படும் புருஷன் மற்ற கர்மத்திற்கு அங்கமாவாது இயலாது என்பதால். எவர் இந்த உபநிஷதங்களினால் மட்டும் அறியப்படுகிறாரோ அந்த புருஷன், சம்சாரி அல்லாத பிரம்மம், உத்பாத்யம் முதலிய நான்கு வகை தோற்றங்களினிலும் வேறுப்பட்டவர் தன்னுடைய பிரகரணத்தில் நிலைபட்டவர், வேறெதற்கும் அங்கமாக அல்லாதவர், அவரை இருந்ததில்லை, இல்லை, அறியப்படுவது இயலாது என்றோ கூறுவது இயலாது. “ஸ ஏஷ நேதி நேத்யாத்மா” (இது அல்ல, இது அல்ல என்று உபதேசிக்கப்படும் ஆத்மா) என்று ஆத்மா என்ற சொல்லால் குறிப்பிடப்பட்டது என்பதால் ஆத்மாவினை நிராகரித்தல் இயலாது. எவர் நிராகரிக்கின்றாரோ அவருடைய ஆத்மாவானதால்.

नन्वात्मा अहंप्रत्ययविषयत्वादुपनिषत्स्वेव विज्ञायत इत्यनुपपन्नम्; न, तत्साक्षित्वेन प्रत्युक्तत्वात्। न ह्यहंप्रत्ययविषयकर्तृव्यतिरेकेण तत्साक्षी सर्वभूतस्थः सम एकः कूटस्थनित्यः पुरुषो विधिकण्डे तर्कसमये वा केनचिदधिगतः सर्वस्यात्मा। अतः स न केनचित्प्रत्याख्यातुं शक्यः, विधिशेषत्वं वा नेतुम् —

ஆனால், ஆத்மாவானது “நான்” என்ற அறிவதற்கு விஷயமாவதால் உபநிஷதங்களினால் மட்டுமே அறியப்படுவது இயலும் என்று கூறுவது தவறு, என்றால், தவறு, அதன் (அறிவின்) சாஷ்டியாக கூறப்பட்டதால். நான் என்ற அறிவிற்கு விஷயமான கர்த்தாவிலிருந்து வேறுபட்ட அதன் சாஷ்டியான, எல்லா பூதங்களிலும் நிலைபட்ட, சமமான, பிரிவற்ற கூடஸ்த நித்தியமாக புருஷன் விதியினை கூறும் (கர்ம) காண்டத்திலோ அல்லது தருக்கத்தினாலோ எவரும் அறிவது இயலாது, எல்லோருடைய ஆத்மாவானதால், அதனால் அதனை எவரும் நிராகரித்தலோ அல்லது விதியின் அங்கம் என்று கூறுவதோ இயலாது.

आत्मत्वादेव च सर्वेषाम् -- न हेयो नाप्युपादेयः। सर्वं हि विनश्यद्विकारजातं पुरुषान्तं विनश्यति; पुरुषो हि विनाशहेत्वभावादविनाशी; विक्रियाहेत्वभावाच्च कूटस्थनित्यः; अत एव नित्यशुद्धबुद्धमुक्तस्वभावः; तस्मात् 'पुरुषान्न परं किञ्चित्सा काष्ठा सा परा गतिः ' 'तं त्वौपनिषदं पुरुषं पृच्छामि ' इति चौपनिषदत्वविशेषणं पुरुषस्योपनिषत्सु प्राधान्येन प्रकाशयमानत्वे उपपद्यते। अतो भूतवस्तुपरो वेदभागो नास्तीति वचनं साहसमात्रम्।।

எல்லோருடைய ஆத்மாவும் ஆனதாலேயே அது கொள்ளுதல் - தள்ளுதல் இயலாதது ஆகின்றது. இங்கு அழிவடையம் எல்லா விஷயங்களும் புருஷன் வரையில் முழுவதுமாக அழிகின்றது. ஆனால், புருஷனோ அறிவதற்கு எந்த காரணமும் இல்லாததால் அழிவற்றவர், மாற்றமடைய காரணம் இல்லாததால் கூடஸ்த நித்தியர், தூய்மையானது, ஞானமானது, முத்தியே சபாவமானது, அதனால், “புருஷான்ந பரம் கிங்சித் ஸா காஷ்டா ஸா பராகதி:” (புருஷனைகாட்டிலும் மேன்மையானது இல்லை அதுவே முடிவு அதுவே மேன்மையான நிலை”, “தம் து ஓளபநிஷதம் புருஷம் ப்ருச்சாமி” (அந்த உபநிஷத்தால் அறியப்படும் புருஷனை குறித்து கேட்கின்றேன்) என்று உபநிஷத என்ற சிறப்பானது புருஷனுக்கு தரப்படுகின்றது, உபநிஷத்தில் முக்கியமாக அது பிரகாசிக்கப்படுவதாக காணப்படுவதால். அதனால் சித்த விஷயமான (பிரம்மத்தினை குறிக்கும்) வேத பாகம் இல்லை என்று கூறுவது வெறும் வெற்றுமுயர்ச்சியே ஆகும்.

यदपि शास्त्रतात्पर्यविदामनुक्रमणम् -- 'दृष्टो हि तस्यार्थः कर्मावबोधनम् ' इत्येवमादि, तत् धर्मजिज्ञासाविषयत्वाद्धिप्रतिषेधशास्त्राभिप्रायं द्रष्टव्यम्। अपि च 'आम्नायस्य क्रियार्थत्वादानर्थक्यमतदर्शानाम् ' इत्येतदेकान्तेनाभ्युपगच्छतां भूतोपदेशानामानर्थक्यप्रसङ्गः। प्रवृत्तिनिवृत्तिव्यतिरेकेण भूतं चेद्वस्तूपदिशति भव्यार्थत्वेन, कूटस्थनित्यं भूतं नोपदिशतीति को हेतुः। न हि भूतमुपदिश्यमानं क्रिया भवति।

சாஸ்திரத்தை அறிந்தவர்கள் இவ்வாறு கூறினாலும் - “த்ருஷ்டோ ஹி தஸ்யார்த: கர்மாவபோதனம்” (த்ருஷ்ட (பிரத்யக்ஷம்) பிரயோஜனமானது நமக்கு கர்மத்தின் ஞானத்தை உணர்த்துவதே) என்பது முதலாக அவை தர்மஜிஞ்ஞாசா விஷயமானதால் விதி, பிரதிஷேத சாஸ்திரத்தின் விஷயம் என்று அறியவேண்டும் அதுமட்டுமல்லாமல், “ஆம்நாயஸ்ய கிரியார்த்தவாத் ஆனர்த்தக்யம் அததர்தானாம்” (வேதமானது செயலை உணர்த்துவதானதால், அவ்வாறு இல்லாத வாக்கியம் பிரயோஜனமற்றது) என்பதை மாற்றமற்ற நியதியாக ஏற்பவர்களுக்கு (மீமாஸ்கர்) பூத (சித்த) விஷயத்தை நிரூபிப்பதான வேத வாக்கியம் பொருளற்றதாக ஆகிவிடும். பிரவிருத்தி (விதி), நிவிருத்தி (நிஷேதம்) மற்றும் அதன் அங்கங்களை காட்டிலும் வேறுபட்ட சித்த விஷயத்தை

வேதமானது தர்மத்திற்காக உபதேசிக்கின்றது என்றால், கூடஸ்த நித்தியமான சித்த விஷயத்தை அது உபதேசிக்கவில்லை என்பதற்கு என்ன காரணம் கூற இயலும், உபதேசிக்கப்படுவதால் மட்டும் அது (சித்த விஷயம், பிரம்மம்) கிரியை ஆவது இயலாது.

अक्रियात्वेऽपि भूतस्य क्रियासाधनत्वात्क्रियार्थ एव भूतोपदेश इति चेत्, नैष दोषः; क्रियार्थत्वेऽपि क्रियानिर्वर्तनशक्तिमद्वस्तूपदिष्टमेव; क्रियार्थत्वं तु प्रयोजनं तस्य; न चैतावता वस्त्वनुपदिष्टं भवति।

செயல் (கிரியை) அற்றதாக இருந்தாலும் சித்த விஷயத்தின் உபதேசம் செயலிற்கு கருவியாகவே ஆகின்றது என்று கூறினால். தவறில்லை செயலுக்காக என்றாலும் செயலை முழுமை பெற வைக்கும் சக்தியுடையதான வஸ்து உபதேசிக்கப்படுகிறது, செயலை அடைவிப்பதே அதன் பிரயோஜனம் (உபயோகம்) அவ்வாற ஆவதால், (செயல் உடையது ஆவதால்) சித்த விஷயமானது உபதேசிக்கப்படவில்லை என்றாவதில்லை.

यदि नामोपदिष्टं किं तव तेन स्यादिति, उच्यते -- अनवगतात्मवस्तूपदेशश्च तथैव भवितुमर्हति; तदवगत्या मिथ्याज्ञानस्य संसारहेतोर्निवृत्तिः प्रयोजनं क्रियत इत्यविशिष्टमर्थवत्त्वं क्रियासाधनवस्तूपदेशेन।

சரி, சித்த விஷயமானது உபதேசிக்கப்பட்டாலும் அதனால் உனக்கு என்ன லாபம் என்றால், கூறுகிறோம், அறியப்படாத (பிரத்யசஷம் முதலிய பிரமாணங்களால்) ஆத்ம விஷயமும் அவ்வாறே உபதேசம் செய்யப்பட்டதாக ஆவதியலும் அதனை அறிவதால் சம்சாரத்திற்கு மூலகாரணமான மித்யா ஞானமானது நீங்குவதான பிரயோஜனத்தை உண்டாக்குகின்றது என்பதால், கிரியைக்கு கருவியாகும் சித்த விஷயத்தின் உபதேசம் போல ஆத்ம விஷய உபதேசமும் பிரயோஜனமுடையது ஆகும்.

अपि च 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः ' इति चैवमाद्या निवृत्तिरुपदिश्यते। न च सा क्रिया। नापि क्रियासाधनम्। अक्रियार्थानामुपदेशोऽनर्थकश्चेत्, 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः ' इत्यादिनिवृत्त्युपदेशानामानर्थक्यं प्राप्तम्। तच्चानिष्टम्। न च स्वभावप्राप्तहन्त्यर्थानुरागेण नञः शक्यमप्राप्तक्रियार्थत्वं कल्पयितुम्, हननक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यव्यतिरेकेण। नञश्चैष स्वभावः, यत्स्वसंबन्धिनोऽभावं बोधयतीति।

அதுமட்டுமல்லாமல், "பிராம்மணோ ந ஹந்தவ்ய:" (பிராம்மணரை துன்புறுத்தக்கூடாது) என்பதான ஷ்ருதி நிவிருத்தியினை உபதேசிக்கின்றது. அது செயலாவது இல்லை, அது செயலுக்கு கருவியாவதும் இல்லை செயல் சம்பந்தப்படாது உபதேசம் பிரயோஜனமற்றது என்றால் "பிராம்மணோ ந ஹந்தவ்ய:" என்பதான வாக்கியமும் பிரயோஜனமற்றதாகும் நிலை உண்டாகும். அது ஏற்படையது இல்லை இயல்பாக அடையப்பட்டதுமான துன்புறுத்தும் செயல் "நஞ்" (வினை உறுபு) மூலம் செயலற்ற நிலை அடைகிறது என்ற கற்பனை செய்தல் இயலாது. துன்புறுத்தல் என்ற கர்மத்தில் உதாசீன நிலையினை விடுத்து நஞ்சின் இயல்பு இதுவே அது எதனோடு சம்பந்தம் அடைந்துள்ளதோ அதன் இன்மையினை நமக்கு உணர்த்துகின்றது.

अभावबुद्धिश्चौदासीन्ये कारणम्। सा च दग्धेन्धनाग्नित्वस्त्वयमेवोपशाम्यति। तस्मात्प्रसक्तक्रियानिवृत्त्यौदासीन्यमेव 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः ' इत्यादिषु प्रतिषेधार्थं मन्यामहे, अन्यत्र प्रजापतिव्रतादिभ्यः। तस्मात्पुरुषार्थानुपयोग्युपाख्यानादिभूतार्थवादविषयमानर्थक्याभिधानं द्रष्टव्यम्।।

இன்மை என்கிற அறிவானது உதாசீன நிலைக்கு காரணமாகின்றது. அதுவும்கூட எரிந்த எரிபொருளிலுள்ள நெருப்புபோல தானாகவே அழிந்துவிடும். அதனால், நமக்கு இயல்பாக உண்டாகும் துன்புறுத்தும் புத்தியினை நிவிருத்தி செய்வதே "பிராம்மணோ ந ஹந்தவ்ய:" என்பதாக வாக்கியங்களில் உதாசீனமாக நிலைக்கே "நஞ்" உபயோகப்படுத்தப்பட்டுள்ளது என்ற நாம் ஏற்கின்றோம், பிரஜாபதி விரதம் முதலியவைகளை தவிர அதனால், புருஷார்த்தத்திற்கு உபயோகமற்ற கதைகள் முதலிய பூதார்தவாதத்தின் விஷயமானது பொருளற்றதை குறிப்பது என்று அறியவேண்டும்.

यदप्युक्तम् -- कर्तव्यविध्यनुप्रवेशमन्तरेण वस्तुमात्रमुच्यमानमनर्थकं स्यात् 'सप्तद्वीपा वसुमती ' इत्यादिवदिति, तत्परिहृतम्; 'रज्जुरियम्, नायं सर्पः ' इति वस्तुमात्रकथनेऽपि प्रयोजनस्य दृष्टत्वात् । ननु श्रुतब्रह्मणोऽपि यथापूर्वं संसारित्वदर्शनाच्च

रज्जुस्वरूपकथनवदर्थवत्त्वमित्युक्तम्; अत्रोच्यते -- नावगतब्रह्मात्मभावस्य यथापूर्वं संसारित्वं शक्यं दर्शयितुम्, वेदप्रमाणजनितब्रह्मात्मभावविरोधात्। न हि शरीराद्यात्माभिमानिनो दुःखभयादिमत्त्वं दृष्टमिति, तस्यैव वेदप्रमाणजनितब्रह्मात्मावगमे तदभिमाननिवृत्तौ तदेव मिथ्याज्ञाननिमित्तं दुःखभयादिमत्त्वं भवतीति शक्यं कल्पयितुम्। न हि धनिनो गृहस्थस्य धनाभिमानिनो धनापहारनिमित्तं दुःखं दृष्टमिति, तस्यैव प्रव्रजितस्य धनाभिमानरहितस्य तदेव धनापहारनिमित्तं दुःखं भवति। न च कुण्डलिनः कुण्डलित्वाभिमाननिमित्तं सुखं दृष्टमिति तस्यैव कुण्डलवियुक्तस्य कुण्डलित्वाभिमानरहितस्य तदेव कुण्डलित्वाभिमाननिमित्तं सुखं भवति। तदुक्तं श्रुत्या -- 'अशरीरं वाव सन्तं न प्रियाप्रिये स्पृशतः' इति। शरीरे पतितेऽशरीरत्वं स्यात्, न जीवत इति चेत्, न; सशरीरत्वस्य मिथ्याज्ञाननिमित्तत्वात्। न ह्यात्मनः शरीरात्माभिमानलक्षणं मिथ्याज्ञानं मुक्त्वा अन्यतः सशरीरत्वं शक्यं कल्पयितुम्। नित्यमशरीरत्वमकर्मनिमित्तत्वादित्यवोचाम। तत्कृतधर्माधर्मनिमित्तं सशरीरत्वमिति चेत्, न; शरीरसंबन्धस्यासिद्धत्वात् धर्माधर्मयोरात्मकृतत्वासिद्धेः, शरीरसंबन्धस्य धर्माधर्मयोस्तत्कृतत्वस्य चेतरेतराश्रयत्वप्रसङ्गात्; अन्धपरम्परैषा अनादित्वकल्पना।

இவ்வாறு கூறப்பட்டாலும். அதாவது, எது செய்யப்படவேண்டும் என்பதான விதியுடன் சம்பந்தமற்றதாக கூறப்பட்டதோ அவை பொருளற்றதே ஆகும். "ஏழுதீபகர்பங்கள் கொண்டது வஸுமதி" என்பது முதலியவை போல என்று அது நிராகரிக்கப்பட்டது "இது கயறு பாம்பல்ல" என்று விஷயத்தினை மட்டும் கூறுவதாலும் பிரயோஜனம் காணப்படுவதால், ஆனால், பிரம்மத்தை அறிந்தவர்களிலும் முன்னர் போலவே சம்சார நிலையானது காணப்படுவதால், கயறின் சுவரூபத்தை கூறுவது போல பிரயோஜனம் உடையது அல்ல (அதன் உபதேசம், என்று கூறப்பட்டது, அதற்கு கூறுகிறோம், பிரம்மத்தை உணர்ந்தவருக்கு முன்னர் இருந்தது போல சம்சார நிலையிருப்பத காண்பிக்கப்படுதல் இயலாது, வேத பிரமாணத்தால் தோன்றிய பிரம்ம - ஆத்மா பாவத்திற்கு (தன்மைக்கு) விரோதமானதால் உடல் முதலியதில் ஆத்மா என்கிற புத்தி உடையவரிடம் துன்பம், பயம் முதலியவை காணப்படுகின்றது என்று, அவருக்கு வேத பிரமாணத்தால் உண்டான பிரம்ம - ஆத்மாவானது இரண்டற்றதாக அறியப்பட்ட பின்னர் உடல் முதலியதில் பற்று நீங்கியதால் அந்த மித்யாஞான காரணமாக தோன்றும் துன்பம், பயம் முதலியவை இருக்கும் என்று கற்பனையானது செய்தல் இயலாது. தனவானான (பணக்காரரான) கிருகஸ்தரின் பணத்தின் பற்றால் அது விடுபட்டு போனதால் உண்டாகும் துன்பம் உண்டாகும் என்று கூறுதல் இயலாது காதணி அணிபவருக்கு அதன்மேல் பற்று உள்ளவருக்கு அதன் காரணமாக இன்பம் உண்டாகின்றது என்பதால், அவருக்கே காதணியில் பற்று விடுபட்ட நிலையில் அந்த காதணியின் அபிமானத்தால் உண்டாவது போன்ற இன்பம் உண்டாகும் என்று ஆவதியலாது. இதுவே ஷ்ருதியினால் கூறப்பட்டுள்ளது "ஆஷரீரம் வாவ ஸந்தம் ந ப்ரியாப்ரியே ஸ்ப்ருஷத:" (உடலற்றதான ஆத்மாவினை இன்பம் மற்றும் துன்பமானது தீண்டுவதில்லை) என்று உடலானது விழும்போது (இறந்தபோது) சரீரமற்ற நிலை உண்டாகும், உயிரோடு இருக்கும் போது அல்ல, என்று கூறினால், தவறு, உடலுடையவன் என்பது மித்யா ஞானத்தால் உண்டாவதால் ஆத்மாவிற்கு உடலோடு பற்று எனப்படுவதான நிலை மித்யாஞான ஒழிந்து வேறு காரணத்தால் உண்டாவது என்று கற்பனை செய்தல் இயலாது. நித்தியமான உடலற்ற நிலையானது அது எந்த கர்மத்தாலும் தோன்றுவது (அடையப்படுவது) அல்ல என்று முன்பே கூறினோம். அந்த ஆத்மா செய்யும் தர்ம, அதர்மம் காரணமாக உண்டாவது - உண்டாகும் சம்பந்தம் நிரூபிக்கப்படாததால், தர்மம், அதர்மம் ஆகியவை ஆத்மாவினால் அடையப்பட்டது என்பதும் நிரூபிக்கப்பட இயலாததாகின்றது. ஆத்மாவிற்கு தர்ம-அதர்ம சம்பந்தம் இருந்தால் உடலோடு சம்பந்தமும், உடலோடு சம்பந்தமிருந்தால் தர்ம - அதர்மம் சம்பந்தம் உண்டாவது என்று அன்யோன்ய ஆஷ்ரய (ஒன்று மற்றொன்றை சார்ந்திருத்தல்) என்ற தோஷம் உண்டாவதனால், அவ்வாறு ஏற்பது குருட்டு பரம்பரை அனாதி என்ற கற்பனையும்.

क्रियासमवायाभावाच्चात्मनः कर्तृत्वानुपपत्तेः। संनिधानमात्रेण राजप्रभृतीनां दृष्टं कर्तृत्वमिति चेत्, न; धनदानाद्युपाजितभृत्यसंबन्धित्वात्तेषां कर्तृत्वोपपत्तेः; न त्वात्मनो धनदानादिवच्छरीरादिभिः स्वस्वामिभावसंबन्धनिमित्तं किञ्चिच्छक्यं कल्पयितुम्। मिथ्याभिमानस्तु प्रत्यक्षः संबन्धहेतुः। एतेन यजमानत्वमात्मनो व्याख्यातम्। अत्राहुः -- देहादिव्यतिरिक्तस्यात्मनः आत्मीये देहादावहमभिमानो गौणः, न मिथ्येति चेत्, न; प्रसिद्धवस्तुभेदस्य गौणत्वमुख्यत्वप्रसिद्धेः। यस्य हि प्रसिद्धो वस्तुभेदः -- यथा केसरादिमानाकृतिविशेषोऽन्वयव्यतिरेकाभ्यां सिंहशब्दप्रत्ययभाङ् मुख्योऽन्यः सिद्धः, ततश्चान्यः पुरुषः प्रायिकैः क्रौर्यशौर्यादिभिः सिंहगुणैः संपन्नः सिद्धः, तस्य तस्मिन्पुरुषे सिंहशब्दप्रत्ययौ गौणौ भवतः; नाप्रसिद्धवस्तुभेदस्य। तस्य त्वन्यत्रान्यशब्दप्रत्ययौ भ्रान्तिनिमित्तावेव भवतः, न गौणौ; यथा मन्दान्धकारे स्थाणुरयमित्यगृह्यमाणविशेषे पुरुषशब्दप्रत्ययौ स्थाणुविषयौ, यथा वा शुक्तिकायामकस्माद्रजतमिदमिति निश्चितौ शब्दप्रत्ययौ, तद्वदेहादिसंघाते, अहम् इति निरुपचारेण शब्दप्रत्ययावात्मानात्माविवेकेनोत्पद्यमानौ कथं गौणौ शक्यौ वदितुम्।

आत्मानात्मविवेकिनामपि पण्डितानामजाविपालानामिवाविविक्तौ शब्दप्रत्ययौ भवतः। तस्माद्देहादिव्यतिरिक्तात्मास्तित्ववादिनां देहादावहंप्रत्ययो मिथ्यैव, न गौणः। तस्मान्मिथ्याप्रत्ययनिमित्तत्वात्सशरीरत्वस्य, सिद्धं जीवतोऽपि विदुषोऽशरीरत्वम्।

செயலோடு சம்பந்தமற்றதானதால் ஆத்மா செய்பவர் (கர்த்தர்) ஆவதும் இயாலாது. சன்நிதானதாலேயே இராஜா - சேவகனில் காணப்படுவது போல இதன் (ஆத்மாவின்) கர்த்ததான்மை என்று கூறினால், தவறு, பொருள் தானம் முதலியவையால் அவர்களின் சேவையினை அடைவதால் இராஜா கர்த்தா ஆவது இயலும். ஆனால், ஆத்மாவிலோ பொருள் தானம் முதலியவைபோல உடல் முதலியவையோடு தன்னுடையது-தான் (ஸ்வ-ஸ்வாமி) சம்பந்தமானது எதனையும் கற்பனை செய்தல் இயலாது மித்யாஞான பற்றோ சம்பந்தத்திற்கு பிரத்யசஷமான காரணம் ஆகும். இதன்மூலம் ஆத்மா எஜமான் முதலிய தன்மைகளும் விளக்கப்பட்டது. இங்கு கூறுகின்றனர் --- உடல் முதலியவற்றிலிருந்து வேறுபட்ட ஆத்மாவிற்கு தன்னுடையதான உடல் முதலியவற்றில் உண்டாகும் பற்று கௌனம் (முக்கியமற்றது, இரண்டாம் பசஷம்) ஆகும். மித்யா அல்ல என்றால் தவறு எங்கு இரண்டு விஷயங்களின் பிரிவு பிரசித்தமோ அங்கே முக்கியம், கௌனம் என்ற நிலை பிரசித்தமாகி காணப்படுகிறது. எங்கு எதன் பிரிவானது பிரசித்தமோ, பிடரி மயிர் கூடியதாக உருவம் உடையதில் நேர்மடை - எதிர்மடையாக சங்கம் என்ற சொல்லிற்கு விஷயமானது என்று பிரசித்தம் ஆவது முக்கியமானது, இதனை தவிர வேறான புருஷன் (மனிதன்) பொதுவில் மிகவும் குரூரமானவன், சூரன் முதலிய சிங்கத்தின் குணங்களுடையவரானதாக பிரசித்தம், இங்கு மனிதனில் சிங்கம் என்ற அறிவு கௌனம் (முக்கியமற்றது) பிரிவு பிரசித்தமற்ற விஷயத்தினில் இடத்தில் இவ்வாறு உண்டாவதில்லை. அங்கு ஒன்றின் அறிவு மற்றொன்றில் உண்டாவது என்பது பிராந்தியின் (தவறான அறிவு) காரணத்தாலேயே, கௌமானதாக அல்ல எவ்வாறு, மந்தமான வெளிச்சத்தில் "இது தூண்" என்று விசேஷமாக அறியப்பட்டாத இடத்தில், இது மனிதன் என்ற சொல்லும் அறிவும் தூணில் உண்டாகின்றதோ. அல்லது, சிப்பியில் அகஸ்மாதாக (அசட்டையாக) உண்டாகும் வெள்ளி என்ற அறிவும், அதுபோல, இங்கும் உடல் முதலிய கூட்டத்தில் "நான்" என்ற அறிவானது ஆத்மா - அனாத்மாவின் விவேகமற்றதால் தோன்றுவதினை எவ்வாறு கௌனம் என்று கூறுதலியலும். ஆத்மா - ஆனாத்மாவின் பிரிவினை அறிந்தவரான பண்டிதர்களிலும் ஆட்டு இடையர் போன்று (பாமரர்) உடல் முதலியவற்றில் வேறுபடாததாக உண்டாகும் அறிவு மித்யையினாலேயே, கௌனமாக அல்ல அதனால், மித்யா அறிவினால் உண்டாவதான உடல் முதலியதோடு உண்டாகும் சம்பந்தமானது என்பதால் உயிருள்ளபோதும் ஞானிகளுக்கு உடலற்றநிலை உண்டாகும் என்பது நிரூபணமாகின்றது.

तथा च ब्रह्मविद्विषया श्रुतिः -- 'तद्यथाहिनिर्त्वयनी वल्मीके मृता प्रत्यस्ता शयीतैवमेवेद्'शरीरं शेते अथायमशरीरोऽमृतः प्राणो ब्रह्मैव तेज एव ' इति; 'सचक्षुरचक्षुरिव सकर्णोऽकर्ण इव सवागवागिक समना अमना इव सप्राणोऽप्राण इव ' इति च। स्मृतिरपि -- - 'स्थितप्रज्ञस्य का भाषा ' इत्याद्या स्थितप्रज्ञस्य लक्षणाऽन्याचक्षणा विदुषः सर्वप्रवृत्त्यसंबन्धं दर्शयति। तस्मान्नावगतब्रह्मात्मभावस्य यथापूर्वं संसारित्वम्। यस्य तु यथापूर्वं संसारित्वं नासावगतब्रह्मात्मभाव इत्यनवद्यम्।।

இவ்வாறே பிரமாத்த்மாவை உணர்ந்தவரை குறித்த ஷ்ருதியும் கூறுகின்றது. "தத்யதா அஹிநிர்ல்வயனி வல்மீகே ம்ருதா ப்ரத்யஸ்தா ஷயிதா ஏவமேவைதம் ஷரீரம் ஷேதே அதாயமஷரீரோ அம்ருத: ப்ராணோ பிரம்மைவ தேஜ ஏவ" (எவ்வாறு பாம்பின் சட்டடை (தோல்) அதன் புற்றின்மேல் இறந்ததாகவும், பாம்பினால் விடப்பட்டதாகவும் காணப்படுகின்றதோ, அதுபோல ஞானிகளுக்கும், எதனில் பற்றினை விட்டுவிட்டார்களோ அந்த உடல் இருக்கின்றது என்றாலும் அதனில் உள்ள ஆத்மா, உடலற்றது, மரணமற்றது, பிராணன் பிரம்மமே ஆகும்) என்று. "சசஷீரசசஷீரிவ ஸகர்ணோ அகர்ண இவ ஸவாகவாகிவ ஸமனா அமனா இவ ஸப்ராணோ அப்ராண இவ" (கண்களிலிருந்தும் கண்களற்றவர் போல, காதுகள் இருந்தும் காதுகளற்றது போல, பேச்சு இருந்தும் பேச்சற்றது போல, மனதிலிருந்தும் மனதற்றது போல, பிராணனிலிருந்தும் பிராணனற்றது போல) என்றும். ஸ்மிருதியும் கூட "ஸ்திதப்ரஜ்ஞஞஸ்ய கா பாஷா" (ஸ்தித பிரஜ்ஞஞனின் நிலை எப்படி பட்டது) என்பது முதலான ஸ்திதப்ரஜ்ஞஞானின் லஷணங்களை கூறுவதாக வித்வான்களுக்கு எல்லா வகையான பிரவிருத்தியிலும் சம்பந்தமற்ற நிலையினை காண்பிக்கின்றது. அதனால் பிரம்ம ஆத்மா நிலையினை அடைந்தவருக்கு முன்னர் உள்ளதுபோல சம்சாரி நிலையானது இருத்தல் இயலாது. ஆனால் எவருக்கு முன்னர் உள்ளதுபோல சம்சாரி நிலையானது உள்ளதோ அவருக்கு பிரம்மாத்த்ம நிலையானது சாஷாத்காரமாகவில்லை என்று அறிந்துகொள்ளவேண்டும்.

यत्पुनरुक्तं श्रवणात्पराचीनयोर्मननिदिध्यासनयोर्दर्शनाद्विशेषत्वं ब्रह्मणः, न स्वरूपपर्यवसायित्वमिति, तत्र; श्रवणवदवगत्यर्थत्वान्मननिदिध्यासनयोः। यदि ह्यवगतं ब्रह्मान्यत्र विनियुज्येत, भवेत्तदा विशिष्टत्वम्; न तु तदस्ति, मननिदिध्यासनयोरपि श्रवणवदवगत्यर्थत्वात्। तस्मान्न प्रतिपत्तिविधिविषयतया शास्त्रप्रमाणकत्वं ब्रह्मणः संभवतीत्यतः स्वतन्त्रमेव ब्रह्म शास्त्रप्रमाणकं वेदान्तवाक्यसमन्वयादिति सिद्धम्।

ஆனால், முன்னர் கூறப்பட்டது ஷ்ரவணத்திற்கு பின்னர் செய்யப்படுவதான மனன, நிதிதியாசனங்கள் கூறப்பட்டுள்ளதால் விதியின் அங்கமாக பிரம்மத்தின் சுருபமானது கூறுவதாக அல்ல என்று, அது தவறு. பிரம்மத்தினை சாஷ்னாத்தகாரம் செய்வதற்காக மனன, நிதிதியாசனங்களானது கூறப்பட்டுள்ளது. வேறு முறையில் அறியப்பட்டதான பிரம்மமானது வேறு இடத்தில் வினியோகத்தில் கூறப்பட்டால் அப்பொழுது அது கர்மத்தின் அங்கமாக ஆவது இயலும். ஆனால் இங்கு அவ்வாறு இல்லை மனனம் மற்றும் நிதிதியாசனங்கூட சிரவணத்தினைபோல பிரம்மத்தினை அறிந்துகொள்வதற்காவே என்தால் அதனால் உபாசனை விதிக்கு அங்கமாக பிரம்மமானது சாஸ்திரபிரமாணமாக ஆவது என்ற நிலை இயலாது. அதனால் வேதாந்தவாக்கியங்களானது சுதந்திரமாகவே பிரம்மத்தினை உணர்த்துவதாக பிரமாணமாகின்றது. சம்பந்தப்பட்டுள்ளதால் என்று நிரூபணமாகின்றது.

एवं च सति 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ' इति तद्विषयः पृथक् शास्त्रारम्भ उपपद्यते। प्रतिपत्तिविधिपरत्वे हि 'अथातो धर्मजिज्ञासा ' इत्येवारब्धत्वान्न पृथक् शास्त्रमारभ्येत्;

இவ்வாறு உள்ள நிலையில் “அதாதோ பிரம்ம ஜிஞ்ஞாஸா” என்று இதனை குறித்து புதியதான சாஸ்திரமானது நியாயமாகிறது. பாணைக்கு அங்கமாக இருக்கும் நிலையிலோ “அதாதோ தர்ம ஜிஞ்ஞாஸா” என்று முன்பே துவங்கி கூறப்பட்டதால் புதியதான சாஸ்திரம் துவங்க அவசியமில்லை.

आरभ्यमाणं चैवमारभ्येत -- अथातः परिशिष्टधर्मजिज्ञासेति, 'अथातः क्रत्वर्थपुरुषार्थयोजिज्ञासा ' इतिवत्। ब्रह्मात्मैक्यावगतिस्त्वप्रतिज्ञातेति तदर्थो युक्तः शास्त्रारम्भः -- 'अथातो ब्रह्मजिज्ञासा ' इति। तस्मात् अहं ब्रह्मास्मीत्येतदवसाना एव सर्वे विधयः सर्वाणि चेताराणि प्रमाणानि। न ह्यहेयानुपादेयाद्वैतात्मावगतौ सत्याम्, निर्विषयाण्यप्रमातृकाणि च प्रमाणानि भवितुमर्हन्तीति। अपि चाहुः -- 'गौणमिथ्यात्मनोऽसत्त्वे पुत्रदेहादिबाधनात्। सद्ब्रह्मात्माहमित्येवं बोधे कार्यं कथं भवेत्।। अन्वेष्यव्यात्मविज्ञानात्प्राक्प्रमातृत्वमात्मनः। अन्विष्टः स्यात्प्रमातैव पाप्मदोषादिवर्जितः।। देहात्मप्रत्ययो यद्वत्प्रमाणत्वेन कल्पितः। लौकिकं तद्वदेवेदं प्रमाणं त्वात्मनिश्चयात् ' इति।।

அவ்வாறு துவங்கவட்டாலும் கூட இவ்வாறு துவங்கப்படவேண்டும். “அதாத பாரிஷிஷ்ட தர்ம ஜிஞ்ஞாஸா” (இனி மீதமுள்ள தர்மத்தினை குறித்து விசாரிக்க ஆசை) என்று “அதாத க்ருத்வர்த்த புருஷார்த்யோர் ஜிஞ்ஞாஸா” (இனி கர்மத்தினை குறிக்கும் புருஷார்த்தினை குறிக்கும் அறிய ஆசை) என்பது போல பிரம்ம - ஆத்மா பிரபற்ற நிலையானது அறியபடாததால் இங்கு அதனை குறித்த சாஸ்திர ஆரம்பமானது நியாயமேயாகிறது. “அதாதோ பிரம்ம ஜிஞ்ஞாஸா” என்று. அதனால், “அஹம் பிரம்மாஸ்மி” என்று அறியும் வரையில் மட்டுமே எல்லா விதிகளும், எல்லா பிரமாணங்களும் உள்ளது என்று நிரூபணமாகின்றது. அவ்வாறு அல்லது கொள்ளுவதும் - தள்ளுவது அல்லாத அத்தைவ ஆத்மாவினை அறிந்த நிலையில் - அறிபவர் அல்லாத நிலையில் பிரமாணங்கள் ஆனது இருத்தல் இயலாது. இவ்வாறு பிரம்மத்தினை உணர்ந்தவர்கள் கூறுகின்றனர். “கௌன மித்யாத்மனோ அஸத்வே புத்ர தேஹாதி பாதனாத் ஸத் பிரம்மாத்தம் அஹம் இதி ஏவம் போதே காரியம் கதம் பவேத் அன்வேஷ்டவ்யாத்மா விஞ்ஞானாத் ப்ராக் பிராமத்ருத்வம் ஆத்மன: அன்விஷ்ட ஸ்யாத் ப்ரமாத்தைவ பாப்மதோஷாதி வர்ஜித: தேஹத்துமா ப்ரத்யயோ யத்வத் ப்ராமணதுவேன கல்பிதக: லௌகிகம் தத்வதேதம் ப்ரமாணம் து ஆ ஆத்மநிச்சயாத்” (கௌனம் மித்யா ஆத்மாவான (முக்கியமற்றதான ஆத்மாவான) புத்திரன், மனைவி முதலியவையில் ஆத்மா புத்தியானது இல்லாத நிலையில் சத் பிரம்மமே நான் என்ற போதமானது உண்டான பின்னர் புத்திரன் முதலிய காரியங்கள் (மாயாவானது) எவ்வாறு இருத்தல் இயலும் ஆத்மாவின் ஞானம் ஆனது அறிவதற்கு முன்னரே ஆத்மாவில் அறிப்பவர் என்பதான நிலை இருக்கும் அப்படி அந்த அறிபவரின் உண்மையான சுவரூபமானது அறியப்பட்ட பின்னர் அவர் பாவ புண்ணியங்கள், விறுப்பு - வெறுப்பு முதலியவைகள் அற்றதான பரமாத்வே ஆகிறார். நான் உடல் முதலிய புத்தியானது எதுவரை (எவ்வாறு) பிரமாணமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறதோ அதுவரை (அவ்வாறு) இந்த பிரத்யக்ஷம் முதலிய லௌகிக பிரமாணங்களும் ஆத்மா சாஷ்னாத்தகாரம் உண்டாகும் வரையில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படுகிறது) என்று.

சதுஸ்குத்திரி சமாப்தம்

ஓம் தத் சத்